

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Διευδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπον, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
Οὐδέλλη Κόλλις: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦ, (συνέχ.)
— Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωθείς

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
'Εν Ρωσίᾳ βούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρ-
χίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυ-
στεροῦντες εἰσεῖτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ.
Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ἢ
ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

— 'Αμ' δέν σε φοβοῦμαι, ἀνεφώνησεν ὁ
Καρθαγᾶν καὶ ἐπεχείρησε νὰ διασώσῃ
τὴν μηχανὴν ἀπὸ τῶν κατασιρραπτικῶν
χειρῶν τοῦ ἐφευρέτου.

Τότε ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ ἐμφανίζε-
ται ἡ κόρη Κλαιρεφόν. Ἦλθε ἀκούσασα
τὸν θόρυβον καὶ τὰς κραυγὰς.

— Πατέρα μου! ἀνεφώνησε καὶ ὀρμή-
σασα ἤρπασεν ἀπὸ τῆς χειρὸς του τὴν
σφύραν, καὶ ἐναγκαλισθεῖσα αὐτὸν ἔντρο-
μος ἀνεφώνησε καὶ ἐκ δευτέρου:

— Πατέρα μου τί εἶνε ;...

'Ο Ὀνώριος ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέ-
τωπόν του καὶ ἐστέναζε :

— Διῶξέ τον αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον...
Μὲ ἐνοχλεῖ... μὲ φονεύει!

'Η νεᾶνις στραφεῖσα πρὸς τὸν Καρθα-
γᾶν εἶπεν ἠπιῶς :

— 'Ο πατήρ μου σὰς παρακαλεῖ νὰ ἀ-
ποχωρήσετε, κύριε...

'Ἐπειδὴ δὲ ὁ Καρθαγᾶν ἴστατο ἀμφιρρέ-
πων καὶ ἀκίνητος, δύο ἀστραπαὶ ἐξέλαμ-
ψαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κόρης Κλαι-
ρεφόν καὶ διὰ νεύματος δεικνύουσα τὴν
θύραν εἶπε μίαν μόνην λέξιν, ταύτην :

— 'Ἐξέλθετε!

'Ο δῆμαρχος καταπλαγεῖς προσέκλινε
σιωπηλῶς καὶ ἠκολούθησε τὸν Μαθητὴν,
ἐξελθόντα πρῶτον, καὶ ἀπῆλθε.

Τότε ἡ Ἀντωνία καθίσασα τὸν πατέρα
τῆς ἐν τῷ μεγάλῳ θρονίῳ του, ἐγονυπέτη-
σεν ἐνωπιον αὐτοῦ, ἐθέρμανε τὰς παγεράς
χεῖράς του, ἀπέμαξε τὸν ἀπὸ τοῦ μετώ-
που του καταρρέοντα ἰδρώτα καὶ βλέ-
πουσα αὐτὸν ἀναισθητοῦντα ἀνεφώνησε :

— Πατέρα μου... ἐγὼ εἰμαι... Πα-
τέρα μου, μὲ κάμνετε νὰ φοβοῦμαι...

'Ο Ὀνώριος ἐστέναζε περίλυπος ἐκί-
νῆθη βιαίως καὶ ἤνοιξε τὰ βλέφαρά του.
'Αναγνωρίσας πλησίον του τὴν Ἀντωνίαν
κατελήφθη ὑπὸ δακρῶν καὶ μετὰ πολλῆς
ἀγωνίας καὶ συντριβῆς ἐψιθύρισε .

— 'Ὡ κόρη μου... ἀγγελέ μου !... Σὲ
κατηγόρησα !... σὲ ἐσυκοφάντησα !...
ἤμαρτον ! ἤμαρτον !...

Καὶ ἀναπεσὼν ἐλιποθύμησε...

'Ἦδη βῆμα ταχὺ ἠκούσθη ἐπὶ τῆς
κλίμακος καὶ εἰσῆλθεν ὁ Κροϊμενίλ.

— Ἀντωνία! ἀνεφώνησε καὶ ἔτεινε
πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας.

— Σὲ ἐπερίμενα, εἶπεν ἡ Ἀντωνία
σοβαρῶς.

— Θεέ μου! μήπως ἔφθασα ἀργά ;

— 'Ὅχι, διότι φεῦ! ἔχομεν δυστυχῶς
πολλὰ ἀκόμη νὰ ὑποφέρωμεν.

Καὶ δεῖξασα τὸν ἀναισθητὸν μαρκή-
σιον εἶπε :

— Βοήθησέ με νὰ μεταφέρωμεν τὸν
πατέρα μου εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Καὶ ἀμφότεροι εὐλαβῶς ἄραντες αὐτὸν
κατέβησαν τὴν κλίμακα.

ΙΓ'

ΤΑ ΤΕΚΝΑ

'Ὀλην τὴν νύκτα διήλθεν ὁ μαρκήσιος
ἐν ἀγωνίᾳ. Ἡ Ἀντωνία καὶ ὁ Κροϊμενίλ
ἐξημερώθησαν παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν
του, καθ' ὅσον ὁ ἰατρὸς ἐδήλωσεν ὅτι ἡ
κατάστασις τοῦ ἀσθενοῦς ἦτο δεινὴ καὶ
ἐπιφύβος.

Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ὁ Βερνάρδος
εἰτελθὼν ἀκροποδητὴ ἠρώτησεν ἐὰν ἤθε-
λον νὰ γευματίσωσιν. Καὶ ἡ μὲν Ἀντω-
νία ἀνένευσεν, ὁ δὲ Κροϊμενίλ τὴν παρε-
κάλεσε νὰ καταβῶσιν εἰς τὸ ἐστιατόριον,
διότι ἀπὸ τῆς πρωῆας ἦτο νῆστις, καὶ
ἔπρεπε νὰ ἔχῃ δυνάμεις ἵνα περιποιητῆται
τὸν πατέρα τῆς. Τέλος ἐπέισθη νὰ λάβῃ
ὀλίγον ζωμόν, ἀλλὰ ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ
ἀσθενοῦς.

'Ο Κροϊμενίλ συνδιελέγετο μετὰ τῆς
'Αντωνίας περὶ τῶν γεγονότων τῆς ἡμέ-
ρας. Εἶχε μάθη ἐκ τῶν ἐφημερίδων τὰ
τοῦ Ροβέρτου καὶ παρευθὺς λαβὼν εἰκοσι-
τεσσάρων ὥρων ἀδειαν ἦλθεν ἐσπευσμέ-
νως εἰς Κλαιρεφόν.

Τρὶς εἶχεν ἔλθῃ ὁ γηραιὸς Βερνάρδος
ζητῶν τὴν ἀδειαν νὰ διανυκτερεύσῃ παρὰ
τῷ ἀσθενεῖ, ἀλλ' ἡ Ἀντωνία εἶπε πρὸς
αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ νὰ ἀναπαυθῆ, διὰ νὰ ἔχῃ
δυνάμεις τὴν ἡμέραν. Παρεκάλεσε δὲ καὶ
τὸν Κροϊμενίλ νὰ ἀποχωρήσῃ, ὑποσχο-
μένη ὅτι ἂν τύχῃ ἀνάγκη θά τον καλέσῃ.
Μετὰ πολλὰ ἐπέισθη ὁ νέος καὶ ἀπεχώ-
ρησε.

Μείνασα ἡ Ἀντωνία μόνη ἐκάθισεν ἐν
τῷ θρονίῳ καὶ ἐξῆπλωσεν ὀλίγον τὸ κα-
ταπεπονημένον σῶμά της. 'Ὅσον δὲ καὶ
ἂν ἐπέμενεν ἀγωνιζομένη κατὰ τοῦ ὑ-
πνου, τέλος ἐνίκηθη καὶ τὴν ἐπῆρεν ὁ ὑ-
πνος. Ἰκανὴν ὥραν ἐκοιμήθη. Ἀλλ' αἰ-
φνης τῇ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε τὸ ὄνομά της.
'Ἠγέρθη ἔντρομος καὶ ἔσπευσεν εἰς τὴν
κλίνην. Ὁ ἀσθενὴς εἶχεν ἀνασηκωθῆ ὀ-
λίγον καὶ ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος.
'Ἠτένιζε τὴν κόρην τοῦ ἀφηρημένως ἔ-
κεινη τῷ ὠμίλῃσεν ταπεινῇ τῇ φωνῇ, εἰς
ἀπάντησιν δὲ ὁ γηραιὸς ἔλαβε τὴν χεῖρά
τῆς καὶ τὴν ἔθλιψε σημαίνων, ὅτι τὴν
ἀνεγνώρισεν, ἔπειτα δὲ τραυλιζῶν εἶπε :

— Πρέπει, κόρη μου, νὰ τον ἰδῆς αὐ-
τὸν τὸν νέον... Εἶνε τίμιος ἄνθρωπος...
Αὐτὸς θά τον σώσῃ τὸν ἀδελφόν σου.

'Ἡ Ἀντωνία ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἀσθενὴς
παραληρεῖ, ὅτι προέρχεται ἐξ ἐξάψεως
τοῦ πυρετοῦ. Τὸν ἠσπᾶσθη καὶ ἵνα τον
κατασιγάσῃ εἶπε :

— Μάλιστα, πατέρα μου, μάλιστα...
τώρα ἡσυχάσατε... ὅλα θὰ διορθωθοῦν...

— 'Ο γηραιὸς ἔσεισε τὴν πολιὰν κε-
φαλὴν, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μετὰ
τόνου φωνῆς, ἥτις ἐφάνη εἰς τὴν Ἀντω-
νίαν προφητικὴ φωνή, ἐπανάλαβε :

— Αὐτὸς ὁ νέος θά μας σώσῃ... Εἶνε
ἐντιμος... πρέπει νὰ τον ἰδῆς, κόρη μου..

Προσεπάθησε νὰ ὑψώσῃ πρὸς αὐτὴν τὸ
βλέμμα του, ἀλλ' οἱ μῦς τοῦ τραχήλου
του ἐπόνουν, διότι τὸ πρόσωπόν του συ-
νεσπᾶσθη. Ἐκ νέου δὲ ἠπλώθη ἐπὶ τοῦ
προσώπου του σκιά παραφροσύνης.

— Τώρα δὲ ἦτο αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς σε
παρεκάλει... Ἐγὼ καλὰ τὸν ἐγνώρισα...
ἐκεῖ δὲ πλησίον τοῦ παραθύρου...

— Ἦτο ὁ Κροϊμενίλ, πατέρα μου...
— 'Ὅχι, ὄχι, εἰςέυρω ἐγὼ τί λέγω...

Τὰ ἔγω σωστὰ ἐγώ... Ἦτο ὁ Γεώργιος Καρβαγιάν... Αὐτὸς μόνος εἰμπορεῖ νὰ σώσῃ τὸν ἀδελφόν σου... Νὰ μου ὑποσχεθῆς ὅτι θὰ τὸν ἰδῆς! Δὲν θὰ ἡσυχάσω ἂν δὲν μού το ὑποσχεθῆς.

— Ἦσυχάσατε λοιπὸν, πατέρα μου, καὶ σὰς τὸ ὑπόσχομαι!

Ὁ γηραιὸς ἐξηπλώθη εὐηρεστημένος καὶ ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς ἀκαταλήπτους... Μετ' ὀλίγον ἐκοιμήτο ἡσυχος.

Ἡ Ἀντωνία ἐγένετο σύννους. Ἐφαντάσθη ἐνώπιόν της τὸν Γεώργιον θέλοντα νὰ τῆ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀκούσῃ, διότι ἐκ τῶν προτέρων ἐγίνωσκε τί ἔμελλε νὰ τῆ εἴπῃ. Πῶς δὲ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀμφιβάλλῃ ὅτι ὁ Γεώργιος τὴν ἠγάπα, ἀφ' οὗ ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς του τὴν νύκτα τῆς πανηγύρεως τὸ πρᾶγμα ἐγένετο καταφανὲς ὅτι ἐθαύμαζεν αὐτὴν σιωπῶν; Δὲν τῆ ἀπέδειξε σέβας μετὰ συστολῆς, καὶ πάνυ ἀβροφρόνως δὲν ἀπεχώρησε καὶ ἐξηφανίσθη ἀπ' ἔμπροσθέν της; Ταῦτα πάντα τί ἄλλο ἀπεδείκνυον ἢ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην του; Ἐπειτα ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν της ἡ περὶ τοῦ Γεωργίου φήμη ὡς νέου ἐπιχειρηματίου, ὡς δεινοῦ δικηγόρου, ὡς τάναντία φρονούντος πρὸς τὸν πατέρα του καὶ σφοδρῶς ἀγωνιζομένου κατὰ τῶν τυραννικῶν αὐτοῦ διαθέσεων. Συνδυάζουσα δὲ τὰς ἀρετὰς ταύτας τοῦ νέου πρὸς τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς της: «Αὐτὸς θὰ σώσῃ τὸν ἀδελφόν σου!» δὲν δὲν ἠδύνατο νὰ νοήσῃ πῶς ὁ πατήρ της ὑπεδείκνυε τὸν Γεώργιον ὡς σωτήρα τοῦ Ῥοβέρτου; Πῶς ἔλεγεν ὅτι τὸν γνωρίζει, ἐν ᾧ οὐδέποτε τὸν εἶχεν ἰδῆ; Ποία θεόθεν φωνὴ ὑπηγόρευσε εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομά του; Πῶς ἐν τῇ κρισιμοτάτῃ ἐκείνῃ ὥρα μετ' ἐπιμονῆς τοσαύτης ἐδίδεν τὴν τολμηροτάτην ταύτην συμβουλὴν; Δὲν ἦτο ἄρα γε καθήκον τῆς Ἀντωνίας νὰ τὴν ἐκτελέσῃ; ἀφ' οὗ μάλιστα καὶ ἔδωκεν ὑπόσχεσιν εἰς τὸν πατέρα της; Καὶ ἐνδομύχως ἠλπίζεν ἡ δύστηνος νεανίς. Τίς οἶδεν ἐὰν προέβη ἐκεῖθεν ἡ σωτηρία; Δια τὸν υἱὸν νὰ κατορθωθῆ ὥστε νὰ μείνῃ ὁ πατήρ οὐδέτερος; Ἄχ! τότε πόσον ταχέως θὰ ἐκθαριζέτο ὁ ζοφερός ὀρίζων! καὶ ὁ Ῥοβέρτος ἀθωούμενος θὰ ἐπανήρχετο πλησίον τοῦ πατρὸς, οὗ ἡ θεραπεία θὰ ἐπεταχύνετο!

Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ὑπάγῃ νὰ εὔρῃ τὸν Γεώργιον.

Ὁ Γεώργιος τὴν προτεραίαν εἶχεν ἀπέλθῃ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ πατρὸς του ὅστις τοῦτο ἔνεκα ἦτο πολὺ ἀνήσυχος· διατί τάχα νὰ φύγῃ καὶ νὰ μὴ τῷ εἴπῃ τίποτε. Μετὰ εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ἀπουσίαν ἐπανῆλθεν. Ἐρωτηθεὶς δὲ εἶπεν ὅτι ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀβρὴν νὰ ἰδῆ τινὰ τῶν ἀνταποκριτῶν του. Ἄλλ' ὅμως ταῦτα λέγων δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐρυθριάσῃ, διότι πράγματι ἐψεύδετο, καὶ δὲν ἦτο συνηθισμένος εἰς τὸ ψεῦδος. Δὲν ἐπῆγε λοιπὸν εἰς τὴν Ἀβρὴν, ἀλλὰ εἰς τὴν Ῥουέννην ὅπου ἐκρατεῖτο ὁ Ῥοβέρτος, καὶ ὅπου μαθὼν ὅτι ἀρτίως εἶχε διορισθῆ εἰσαγγελεὺς ἀρχαίος τις συμμαθητῆς του, ἐνόμισε καλὸν νὰ τὸν ἐπισημειώσῃ.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ὑπεδέξατο αὐτὸν μετὰ πολλῆς χαρᾶς, καὶ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν συνδιελέχθησαν περὶ παντοίων, ἰδίᾳ δὲ περὶ τοῦ βάρους καὶ τῆς εὐθύνης τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν. Ὅτε δὲ ὁ Γεώργιος ὑπέβαλε τεχνιέντως τὸ ζήτημα τοῦ Κλαίροφόν, ὁ εἰσαγγελεὺς κατέστη ψυχρὸς καὶ ὑποπτος, Αἱ ἀποκρίσεις αὐτοῦ ἐγένοντο λακωνικώταται.

— Σπουδαία ὑπόθεσις... σπουδαιοτάτη... Ὁ κατηγορούμενος πολὺ ἔξυπνος καὶ ἀμίλητος.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Γεώργιος ἐπέμενεν ἐρωτῶν καὶ ζητῶν πληροφορίας, ὁ εἰσαγγελεὺς εἶπε:

— Μὰ ἀγαπητέ μου, σὺ ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν Νεβίλλην, καὶ βεβαίως θὰ εἰξεύρῃς περισσότερα ἀπὸ ἐμέ.

[Ἐπεται συνέχεια]. Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια].

Θ'

Ἐὰν ὁ Τολβιάκ εὐρίσκετο ἐντὸς τῆς κυανῆς ἀμαξίας του, ἐλαυνομένης ὑπὸ τοῦ μέλανος ἵππου του, θ' ἀπεμακρύνετο πολὺ καὶ ἄνευ κόπου τοῦ πρῶην στρατιώτου τοῦ πεζικοῦ τῶν ἀποικιῶν, ἀλλ' εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ εὐρίσκεται ἐν σκωληκοβρότῳ ἀμαξίᾳ, συρομένη ὑπὸ κατεσκληκότος καὶ ἀσθματικοῦ ἵππου, καὶ ὀδηγούμενῃ ὑπὸ ἡνιόχου βεβαρυμένου ὑπὸ τοῦ ὕπνου.

Ἡ ἀθλία ἀμαξία, ἥτις ἔφερεν αὐτόν, ἐβάδιζε μετὰ πολλοῦ κόπου, ὁ δὲ Πιεδούσης ἠδύνατο νὰ τὴν παρακολουθῆ χωρὶς ν' ἀπομακρύνηται πολὺ ἀπ' αὐτῆς.

Ἐκεῖνο ὅπερ ἠνόχλει τὸν καλὸν Πιεδούσην, δὲν ἦτο τὸσον ἡ στάσις ἀνθρώπου ταχυποροῦντος, ἢ ὥφειλε νὰ τηρήσῃ, ὅσον ὁ ἱματισμός, ἐν εἶχεν ἐκλέξει.

Ἡ ἐκ ναγκίνου ὑφάσματος περισκελὶς του, τὰ ὑποδήματα αὐτοῦ, ὁ καστανόχρους ἐπενδύτης καὶ ὁ πλατύγυρος πῖλος αὐτοῦ ἤρμοζον καλῶς εἰς ἀστὸν περιδιαβάλλοντα, λίαν κακῶς ὅμως εἰς ἀστὸν τρέχοντα ὡς παράφρων.

Ἐφοβεῖτο μῆτοι παρατηρηθῆ, οὐδόλως δ' εἶχε διὰ τοῦτο ἀδικον, διότι οἱ διαβῆται ἐσταμάτων ἤδη ὅπως τὸν παρατηρήσωσιν.

Ἐν τούτοις ἀπόφασιν εἶχε νὰ μὴ ἀπωλέσῃ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἀμαξίαν. καθόσον δὲν εἶχεν ἔτι δυνήθη ν' ἀναγνώσῃ τὸν ἀριθμὸν, γεγραμμένον διὰ γραμμάτων ἐρυθρῶν καὶ μικροσκοπικῶν ἐπὶ τοῦ ὀπισθεν μέρους τῆς θήκης. Ἐλλείψει δὲ τοῦ σημείου τούτου, ἐὰν ἡ ἀμαξία ἀπεμακρύνετο πολὺ, ὁ Πιεδούσης δὲν εἶχε πλέον οὐδεμίαν ἐλπίδα νὰ μάθῃ ποτὲ ποῦ ἐπορεύθη ὁ Τολ-

βιάκ, ἐξελθὼν τοῦ «Μεγάλου Ξενοδοχείου.»

Ὅθεν ὑπῆρχεν ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὴν θήραν, ἵνα δ' ἐξακολουθῆσῃ αὐτὴν μετὰ τινὰ ἐλπίδα ἐπιτυχίας, ὥφειλε νὰ ἐπινοήσῃ αὐθαρῆ τρόπον τοῦ τρέχειν, χωρὶς νὰ κινήσῃ τὴν κοινὴν περιέργειαν.

Ὁ Πιεδούσης ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ χρῆσιν εἰδους βηματισμοῦ, ἐν ἐγίνωσκε θαυμασίως, βηματισμοῦ δι' οὗ κάμνει τις πολὺν δρόμον χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι τρέχει.

Προσέτρεξε ταῦτοχρόνως εἰς παντομίμαν τῶν χειρῶν, παντομίμαν ἧς χρῶνται οἱ τρέχοντες κατόπιν λεωφορείου.

Δὲν ὑπῆρχε λεωφορεῖον ἐν τῇ ὁδῷ, ἢν ἠκολούθει ἡ ἀμαξία τοῦ Τολβιάκ, ἀλλ' οἱ διαβάται οὐδόλως ἔκαμνον τοιαύτην παρατήρησιν.

Οὕτω βαδίζων, ὁ Πιεδούσης ἐφθασεν ἄνευ κωλύματος εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ρισελιέ, ἐξ ἧς δέκα πέντε δευτερόλεπτα πρότερον, εἶχε στρέψει ἡ ἀμαξία ὅπως διευθυνθῆ πρὸς τὸ Καρουσέλ.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης ἡ καταδιώξις κατέστη ἥττον ἐπιμόχθος.

Ἐπειδὴ ἡ κυκλοφορία τῶν ἀμαξῶν ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ ἦτο μεγαλειτέρα, ἡ ἀμαξία ἠναγκάζετο συχνάκις νὰ βραδύνῃ τὴν πορείαν της, ἐνίοτε δὲ καὶ νὰ σταματήσῃ ὀλοσχερῶς, τὰ ἐπεισόδια δὲ ταῦτα ἐδίδον καιρὸν εἰς τὸν παρακολουθοῦντα νὰ λαμβάνῃ μικρὰν ἀναψυχὴν.

Ἄλλως τε τὸ λεωφορεῖον τῆς γραμμῆς τοῦ Ὠδεῖου διέρχεται καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς ὁδοῦ, ὁ δὲ Πιεδούσης εὐρίσκειν ἐκ τούτου εὐλογοφανῆ ἀφορμὴν ἵνα τρέχῃ.

Ἦλπιζε νὰ συναντήσῃ κενὴν ἀμαξίαν, προϋτίθετο δὲ, ἂν εἶχε τὸ εὐτύχημα ταύτης συναντήσεως, νὰ πηδήσῃ ἐντὸς καὶ νὰ θέσῃ αὐθαρῆ τὸν ἡνιόχον ἐπὶ τὰ ἔχνη τῆς ἀμαξίας τοῦ Τολβιάκ. Δυστυχῶς ὅμως ἡ τοσοῦτον ποθητὴ ἀμαξία δὲν ἐφάνετο, καθόσον οὐδεμία ἐκ τῶν διερχομένων ὑπῆρχε κενή.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι οἱ ἡνιόχοι συνεννοήθησαν, ὅπως παρεμβάλλωσι προσκόμματα τῷ Πιεδούση.

Δὲν εἶχεν ἔτι ἐξαντληθῆ, ἠσθάνετο ὅμως ὅτι, ἐὰν ἡ ὁδοπορία αὐτῆ διήρκει μίαν ἢ δύο ὥρας ἔτι, δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀνθέξῃ.

Χάρῃ εἰς τὰ ἐμπόδια, ἅτινα ἀφθονοῦσιν ἐν τῇ ὁδῷ Ρισελιέ, τὰ πάντα ἀπέβησαν καλῶς μέχρι τῆς πλατείας τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου.

Ἐκεῖ τέλος παρουσιάσθη κενὴ ἀμαξία ἀνοικτή.

Ὁ Πιεδούσης εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ, ἀφοῦ εἶπε λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς τοῦ ἡνιόχου, καὶ ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὅσα χρήματα εἶχεν.

Ὁ ἡνιόχος ἐνόησεν, ὁ δὲ Πιεδούσης ἦτο ἔξκαλος χαρᾶς, διότι ἔβλεπε τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τῆς παρακολουθήσεως αὐτοῦ, καὶ ἐδικαιούτο νὰ εἴπῃ καθ' ἑαυτὸν ὅτι ὁ ἐπιμένων νικά.

Ἄμα συνῆλθεν ἐκ τῆς κοπώσεως, ἤρχισε νὰ σκέπτηται ἐπὶ τῶν διαφόρων λύ-

σεων, ἃς ἠδύνατο νὰ ἔχη ἡ ἐνεργουμένη παρακολούθησις.

Ὁ Τολβιάκ ἐμελλεν ἀναμφιβόλως νὰ διαβῆ τὰς γεφύρας, διότι ἡ ἄμαξα αὐτοῦ εἶχεν ὑπερβῆ τὸ Καρουσέλ.

— Ἀπὸ τὸν δρόμον ποῦ παίρνει ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ πῶς πάη εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ, ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως. Εἶνε ντυμένος σὰν πτωχός, καὶ ἂν παρουσιασθῆ ἐκεῖ ὁ καρβουνιάρης δὲν θὰ τὸν καταλάβῃ. Ὅμως, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, τί δουλειὰ ἔχει νὰ πάη ἐκεῖ; Ὁαρρῶ πῶς δὲν ἀξίζει μεγάλη πράγματα, ἀλλὰ δὲν ἔχω δι' αὐτὸν ταῖς ἰδίας ιδέαις ποῦ ἔχω διὰ τὸν κύριον Λεκὸν. Τέλος, συνεπέραναν ὁ Πιεδούσης, θὰ τὸ ἰδοῦμεν.

I

Ἡ ἄμαξα τοῦ Τολβιάκ διήλθε βραδέως τὴν πλατεῖαν τοῦ Καρουσέλ καὶ τὴν γέφυραν τῶν Σκίν-Πέρ, εἶτα στρέφουσα πρὸς τ' ἀριστερᾶ, ἀνῆλθε τὴν κρηπίδα Μαλακάν.

Ἐπροχώρει ἡρέμα κλυδουμένη ὑπὸ τοῦ νοηλοῦ καλπασμοῦ τοῦ ἵππου, ὃν ὁ ὑπνοβαρῆς ἠνίοχος οὐδόλως ἐσκέπτετο νὰ θωπεύσῃ διὰ τῆς μάστιγος.

Ἡ δευτέρα ἄμαξα δὲν ἐδυσκολεύετο νὰ τὴν παρακολουθῆ, ὁ δὲ Πιεδούσης ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν :

— Ἀφοῦ ὁ Τολβιάκ ἀποφασίζῃ νὰ πηγαίνῃ μὲ τέτοιο ἄμαξι, πρέπει νὰ πιστεύσω πῶς δὲν εἶνε πολὺ βιαστικός. Ποῦ πηγαίνει ὅμως; Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν ἡμπορῶ νὰ τὸ μαντεύσω. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς δὲν περιδιαβάζει διὰ νὰ πάρῃ τὸν ἄερα του. Νά! Νά! ἐφθάσαμε τώρα εἰς τὴν κρηπίδα Κοντῆ. . . ἐδῶ καθόταν ὁ κύριος Λεκὸν τὸν καιρὸν τῆς εὐτυχίας του. Δυστυχισμένος ἄνθρωπος! Πόσῳ ἀλλάξε ἡ ζωὴ του.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ δευτέρα ἄμαξα εὐρίσκετο πρὸ τῆς προσόψεως τοῦ Ἰνστιτούτου.

— Ἄ! διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης, ἂν αὐτὸς ὁ ἄθλιος Τολβιάκ ἐπήγαινε νὰ ψάξῃ εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἀρχηγοῦ; Εἶνε ἀξίος νὰ τὸ κάμῃ. . . Ναί, ἐπανέλαβεν ἤττον ζωηρῶς, ἀλλὰ διατί νὰ τὸ κάμῃ; Ὁ κύριος Λεκὸν εἶνε ἀρκετὰ πονηρὸς καὶ δὲν θὰ ἄφινε ποτὲ χαρτίαν, τὰ ἴποια τὸν ἐπιβαρύνουν, καὶ ὁ Τολβιάκ θὰ χάσῃ τὸν κόπο του, καὶ αὐτὸς εἶνε ἄνθρωπος ποῦ δὲν ἀγαπᾷ νὰ χάνῃ τὸν καιρὸν του. Ἄ! νά, τὸ ἄμαξι του τώρα ἐπέρασε τὸ σπίτι καὶ πηγαίνει ἴσα στὸν Βοτανικὸ Κήπον.

Ἐνῶ ὁ Πιεδούσης ἐξηκολούθει τὸν μονόλογον τοῦτον, ἡ ἄμαξα εἶχεν ἀκολουθήσει τὴν κρηπίδα τῶν Αὐγουστίνων καὶ τὴν τοῦ Ἀγίου Μιχαήλ καὶ ἤδη εἶχε φθάσει εἰς τὴν κρηπίδα τῆς Τουρνέλλης.

Ἡ δευτέρα ἄμαξα παρακολούθει αὐτὴν ὀλίγον μακρὰν, ὁ δὲ Πιεδούσης δὲν ἐφοβεῖτο πλέον ὅτι ὁ Τολβιάκ ἤθελε τῷ διαφύγει.

Ἐπρόκειτο ἤδη νὰ μάθῃ πῶς ἤθελε καταλήξει ἡ διπλῆ αὐτῆ ἀρματοδρομία.

Διήλθον πρὸ τῆς ἀποθήκης τῶν οἴνων, εἶτα πρὸ τῆς κιγκλίδος τοῦ Βοτανικοῦ Κήπου.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ πρῶν ἀριθμὸς 29 ἐνεθυμήθη αἰφνης ὅτι ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς τῆς γραμμῆς τῆς Ὁρλεάνης δὲν ἀπέχετο πολὺ, καὶ ὅτι μεταξὺ τῶν ἐργατῶν τῆς γραμμῆς ταύτης ὑπῆρχεν ὁ ὁδοφύλαξ ὅστις ἐγνώριζε τὸν Τολβιάκ.

Πρὸ τοῦ Μαζᾶς, τὴν ἐσπέραν τῆς ἀποδράσεως τοῦ βωβοῦ, ὁ Πέτρος Κάμπρεμερ εἶχε διηγηθῆ εἰς τοὺς δύο ἀστυνομικοὺς πράκτορας τὰ παράπονά του κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις ὀλίγου δεῖν νὰ γινήθῃ πρόξενος τοῦ θανάτου τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ Μάρθας.

Ὁ Πιεδούσης ἀνεζήτησεν ἐν τῇ μνήμῃ του καὶ ἐνεθυμήθη ὅτι αὐτὸς ὁ Κάμπρεμερ εἶπεν ὅτι ὁ Τολβιάκ ἐπορεύθη ἵνα τοῦ ὁμιλήσῃ περὶ κληρονομίας, ἐφ' ἧς τὸ παιδίον θὰ εἶχε δικαιώματα.

— Αὐτὴν τὴν φορὰν πιστεύω ὅτι τὸ εὐρήκα, ἀνεφώνησεν. Ὁ Τολβιάκ, μετεμφισμένος, πηγαίνει νὰ εὕρῃ τὸν Κάμπρεμερ. Αὐτὸ εἶνε σωστό. Ὁ Κάμπρεμερ θὰ μοῦ τὰ διηγηθῆ ὅλα ὅσα θὰ τοῦ εἴπῃ αὐτὸς ὁ τιποτένιος.

Ἀφίχθεῖσα εἰς τὸ ἄκρον τῆς γεφύρας τῆς Ὁστερλίτζης, ἡ ἄμαξα ἐξηκολούθει νὰ προχωρῆ κατ' εὐθείαν.

Ὁ Πιεδούσης ἠρώτα ἑαυτὸν μήτοι ὁ ἀρχηγὸς προϋτίθετο νὰ ἐξέλθῃ τῶν Παρισίων, δὲν ἐβράδυνεν ὅμως νὰ καθησυχάσῃ. Εἶδε μακρόθεν τὸν κύριον Τολβιάκ νὰ προβάλλῃ τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν χεῖρα ἐκτὸς τῆς θυρίδος, νὰ σύρῃ τὸν ἠνίοχον ἐκ τοῦ φορέματος, καὶ νὰ συνάψῃ μετ' αὐτοῦ βραχὺν διάλογον, οὗτινος ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν, ἡ ἄμαξα νὰ στρέψῃ ἀποτόμως πρὸς τὰ δεξιὰ ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ σταθμοῦ.

— Καλὰ τὸ ἐσέφθηκα, ἐψιθύρισε ὁ πρᾶκτωρ, ἔρχεται διὰ τὸν Κάμπρεμερ. Παραξένο ὅμως πράγμα πῶς κατεβαίνει εἰς τὸν σταθμὸν τῶν ἐπιβατῶν, ποῦ ἐκεῖ δὲν εὐρίσκει κανεὶς συχνὰ τοὺς ὁδοφύλακας. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη ὅμως τὸ πρᾶγμα, θὰ κάμω κάθε τρόπον νὰ μὴν τὸν χάσω ἀπὸ τὰ μᾶτιά μου, ἀλλ' οὔτε καὶ αὐτὸς νὰ μὲ καταλάβῃ.

Πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ διπλοῦ τούτου σκοποῦ, διέταξε νὰ σταματήσῃ ἡ ἄμαξά του πρὸ τῶν κιγκλίδων, χωρὶς δὲ ποσῶς νὰ ἐνασχοληθῆ περὶ τοῦ ἠνιόχου, ὃν εἶχε πληρώσει προκαταβολικῶς, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ διηυθύνθη λοξοβατῶν ἐπὶ τῆς ἀναβάθρας, ἐφ' ἧς κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ὁ Τολβιάκ ἔθετε τὸν πόδα.

Ὁ Πιεδούσης εἶδεν αὐτὸν νὰ διέλθῃ διὰ μιᾶς τῶν πολυαριθμῶν θυρῶν, αἵτινες εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς κεκλεισμένης παστάδος, ἐν ἣ τοποθετοῦσι τὰς ἀποσκευάς.

Εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ καὶ ἤρχισε νὰ τὸν παρατηρῆ χωρὶς οὐδὲν νὰ ὑποπτεύσῃ.

Τὸ τοιοῦτον οὐδόλως ἦτο δύσκολον, διότι ὑπῆρχε πολὺς κόσμος καὶ μεγάλη κίνησις ἐν τῷ σταθμῷ.

Ἐπ' ἀλλήλοι διέτρεχον τὸν σταθμὸν, φέροντες κιβώτιον ἐπὶ τῶν ὤμων ἢ ὠθῶντες χειραμαξία πλήρη ἀποσκευῶν.

Τὰ περίξ τῶν αἰθουσῶν θρανία ἦσαν ὅλα κατελημένα ὑπὸ ἐπιβατῶν τῶν δύο φύλων, ἀναμενόντων τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς μεγάλης γραμμῆς.

Ἐκεῖ ἔβλεπέ τις γυναῖκας ἐν τῷ μέσῳ πολυαριθμῶν μικρῶν παιδιῶν καὶ ὑπερμεγέθων δεμάτων, καὶ ἀνδρας, φέροντας ὅλον τὸ ἱματιοφυλάκιον αὐτῶν ἐντὸς μανδύλιου καὶ λίτρας οἰνοπνεύματος ἐντὸς καλάθου.

Ἄπαντες οὗτοι οἱ ἀγαθοὶ ἄστοι εἶχον φθάσει μίαν ἢ δύο ὥρας πρότερον καὶ ἐνεκαθιδρύθησαν ἐκεῖ ὡς εἰ ἐπρόκειτο νὰ διαυκτερεύσωσιν.

Ὁμοιάζον πρὸς στρατόπεδον Ταρτάρων.

Ὁ Τολβιάκ ἠδύνατο ν' ἀναμιχθῆ εἰς τοὺς ὁμίλους αὐτῶν.

Ἐνδεδυμένος ὅπως ἦτο ἤθελε μείνει ἀπαρατήρητος.

Οὐδόλως ὅμως εἶχε τὴν περιέργειαν νὰ σχετισθῆ μετὰ τῶν δυστυχῶν τούτων, χωρὶς δὲ νὰ σταματήσῃ ὅπως παρατηρήσῃ τὴν γραφικὴν ταύτην εἰκόνα, εἰσῆλθεν εἰς τὴν κεντρικὴν αἴθουσαν, ἐν ἣ ὑπῆρχον αἱ θυρίδες τῶν πωλουμένων εἰσιτηριῶν.

Δὲν ὑπῆρχε πολὺ πλῆθος ἐκεῖ, καὶ τοὶ ἡ θυρὶς εἶχεν ἀνοίξει διὰ τοὺς ἐπιβάτας τῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς μικρᾶς γραμμῆς.

Κύριοι, ἐνδεδυμένοι ἐξοχικὰ φορέματα, ἐρχόμενοι, ἠγόραζον τὸ εἰσιτήριο αὐτῶν καὶ διήρχοντο.

Κομφαὶ κυραὶ ἐπλήρονον διὰ τῆς χειροκτιφοροῦ αὐτῶν χειρός, τὸ ἀντίτιμον πρώτης θέσεως, ἠγόραζον ἐκ τοῦ παρακειμένου κινητοῦ βιβλιοπωλείου μυθιστόρημά τι ἢ εἰκονογραφημένην τινὰ ἔφημερίδα καὶ διήρχοντο.

Ὁ Τολβιάκ κατέφυγεν εἰς γωνίαν τινα καὶ ἤρχισε νὰ παρατηρῆ διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ὀφθαλμοῦ τοὺς ἀπερχομένους, οἵτινες δὲν ἐπορεύοντο ἀναμφιβόλως πολὺ μακρὰν τῶν Παρισίων, καθόσον δὲν ἔφερον ἀποσκευάς.

Ὁ Πιεδούσης ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν ὅτι ὁ ψευδὴς Χόλτζ ἐμελλε νὰ ἐπιβιβασθῆ ἐπὶ τῆς ἀμαξοστοιχίας ταύτης, καὶ ἦτο ἀποφασισμένος νὰ ἐπιβιβασθῆ καὶ αὐτὸς ἵνα μὴ ἐγκαταλείψῃ τὴν καταδίωξιν. Ἄλλ' ὁ ἀρχηγὸς, ἀντὶ νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὴν θυρίδα τῆς πωλήσεως τῶν εἰσιτηριῶν, προσποιεῖτο ὅτι ἀνεγίνωσκε μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων σημειωμένα ὀνόματα τῶν σταθμῶν.

Ὁ Πιεδούσης, ὅστις παρετήρει αὐτὸν μακρόθεν, ἐζήτηι, χωρὶς νὰ τὴν εὐρίσκῃ, τὴν ἐξήγησιν τῶν παραδόξων τούτων τρόπων, ὅτε εἶδεν αἰφνης ζευγὸς τι, ὅπερ οὐδόλως περιέμενε ν' ἀπαντήσῃ.

Ὁ ἀνθρακοπώλης τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ εἰσῆρχοντο εἰς τὸ περιστύλιον μετὰ πολλοῦ θοοῦδου.

Ἀμφότεροι ἔκυπτον ὑπὸ τὸ βάρος δεμάτων παραδόξου ἐξωτερικοῦ, στρωμνῶν, καλάθων, χυτρῶν καὶ λοιπῶν οἰκιακῶν

σκευῶν, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἠνθούουν ν' ἀποχωρισθῶσι καθ' ὁδόν.

— Ἐδῶ πέρνου θέσαις διὰ τὸ Ὀριλιάκ; ἠρώτησε τὸ τέκνον τοῦ Καντάλ διὰ προφορᾶς ἦν ἀδυνατοῦμεν νὰ περιγράψωμεν.

— Μάλιστα, μετὰ μιάμισυ ὥρα, ἀπῆντησεν ὑπάλληλός τις.

— Αὐτὸ μοῦ ἔσαξε τὸ λογαριασμό, ἀπῆντησεν ὁ ἀνθρακοπῶλης, γιὰτὶ ἔτσι, θὰ ἔχωμε καιρὸ νὰ φᾶμε ἕνα κομμάτι ψωμί. Δὲν εἶν' ἔτσι, Γιαννέττα;

Ἡ ἀνθρακοπῶλης ἠνέφξε τὸ στόμα, ὅπως ἐπιδοκιμάσῃ τὸ εὐγενές τοῦτο σχέδιον, ἀντὶ ὅμως νὰ ὀμιλήσῃ ἐξέβαλε γρυλλισμὸν ὅμοιον φωνῆς πνιγομένης.

Παρετῆρει ἐκστατικῆ γυναῖκα τινὰ ὑψηλὴν, ἰσχνὴν, ξανθὴν καὶ κομψῶς ἐνδεδυμένην, ἣτις εἶχε κατέλθει πολυτελοῦς ἀμαξίας καὶ διηθύνετο πρὸς τὴν θυρίδα τῶν εἰσιτηρίων.

— Αἶ, τί ἔχεις, Γιαννέττα; ἠρώτησεν ὁ σύζυγος.

Ἡ Ὠβερνὸς ἠτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ὁ ὑπάλληλος προσεκάλεσε τοὺς παρεμποδίζοντας τὴν διάβασιν συζύγους νὰ περαινόμενοι εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἀποσκευῶν τὴν ἀναχωρήσιν τῆς ἀμαξοστοιχίας τῶν.

Ἐδῆγησαν ὠθοῦντες αὐτοὺς ἐκεῖ, ὁ δὲ Πιεδούσης, ὅτε διέβαινον πρὸ αὐτοῦ, ἤκουσε τὴν Γιαννέτταν λέγουσαν εἰς τὸν σύζυγόν της:

— Ἄ! Παναγία μου! Εἶνε ἡ μόνα τῆς γειτόνισσας! ἡ Ἰγγλέζα ποῦ ἔφυγε τὴ βραδυὰ ποῦ ἔσκότωσαν τὴν κυρά της.

— Εἰς τὰς θέσεις σας, κύριοι! ἡ ἀμαξοστοιχία ἀναχωρεῖ! ἀνέκραξεν ὁ παραμένον ἐν τῇ αἰθούσῃ ὑπάλληλος.

Ἡ κυρία, ἦν ἡ ἀνθρακοπῶλης ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώρισεν, εἶχεν ἤδη ἀγοράσει τὸ εἰσιτήριόν της καὶ ἔσπευδε πρὸς τὴν δίοδον, τὴν ἀγούσαν πρὸς τὸ μέρος, ἐν ᾧ ἐπιβιβάζονται.

Ταῦτοχρόνως ὁ Τολβιάκ ἐγκατέλιπε τὴν γωνίαν, ἐν ᾗ ἐνήδρευε, καὶ διηθύνετο ἐπίσης πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ ὑπάλληλου φυλαττομένην θύραν.

ΙΑ'

Ὁ Πιεδούσης τοσοῦτον ἐξεπλάγη ἐκ τῶν λόγων τούτων τῆς Ὠβερνοῦ, ὥστε ἐστράφη ἵνα παρατηρήσῃ τὴν γυναῖκα ταύτην καὶ ἔπαυσε πρὸς στιγμήν νὰ παρατηρῇ τὸν Τολβιάκ. Πάραυτα ὅμως ἐπανέλαβε τὴν ἐπιτήρησίν του, ἀλλὰ μόνον τὰ νῶτα αὐτοῦ εἶδεν.

Ὁ ψευδὴς κύριος Χρῆλτζ ἐδείκνυεν εἰσιτήριον εἰς τὸν ἀρμόδιον ὑπάλληλον, ὅστις ἄφισεν αὐτὸν νὰ διέλθῃ, αὐτὸς δ' ἐγένετο ἄφαντος ἐντὸς τοῦ διαδρόμου, ὅστις ἄγει πρὸς τὴν αἴθουσαν καὶ τὸ μέρος, ἐν ᾧ ἐπιβιβάζονται.

Ὡς πρὸς τὴν κομψὴν κυρίαν, αὐτὴ προηγήθη αὐτοῦ καὶ δὲν ἐφαίνετο πλέον.

Ὁ Πιεδούσης δὲν εἶχε προῖδῃ τὸ συμβῆναι τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἀπώλεσε καὶ τὸ θάρρος αὐτοῦ.

Ἐδραμε πρὸς τὴν θυρίδα τῶν εἰσιτη-

ρίων καὶ ἔφθασεν ἀκριβῶς, καθ' ἣν στιγμήν ὁ εἰσπράκτωρ ἔθετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κινητῆς σανίδος, ἵνα κλείσῃ τὴν θυρίδα.

— Ἐνα εἰσιτήριον! ἐφώνησεν.

— Ἐπρεπε νὰ μὴ σὰς δώσωμεν, εἶπεν αὐτῷ ὁ ὑπάλληλος τῆς ὑπηρεσίας. Εἶνε τώρα μία ὥρα ποῦ περιδιαβάζετε ἐδῶ, καὶ περιμένετε τὴν τελευταίαν στιγμήν...

— Δὲν πταίω ἐγώ, ἐψέλλισεν ὁ Πιεδούσης.

— Ἐμπρός! κάνετε γρήγορα! διὰ ποῦ, ποίαις θέσεως;

— Δὲν... δὲν ἔξέρω... μά, ναί... δώστε μου ἕνα εἰσιτήριον διὰ τὴν ἴδιαν θέσιν καὶ τὸ ἴδιο μέρος, ποῦ ἐπῆρε αὐτὸς ὁ τελευταῖος κύριος... ἔπειτα ἀπὸ μίαν κυρίαν.

— Αἶ ἔτσι αἶ; ἀνέκραξεν ὁ εἰσπράκτωρ.

Καὶ ἔκλεισε βιαίως τὴν θυρίδα τοῦ κατὰ πρόσωπον τοῦ πρῶν ἀριθμοῦ 29, ὅστις ἤρχισε νὰ διδῇ γρονθοκοπήματα κατὰ τῶν κιγκλιδῶν.

— Νὰ σὰς πῶ, κύριε, ἐπανελάβεν αὐστηρῶς ὁ ἐπιθεωρητής, καθήσατε ἡσυχος εἰδ' ἄλλως θὰ ὑπάγω νὰ φωνάξω κλητῆρα.

— Σὰς ξαναλέγω πῶς πρέπει ν' ἀναχωρήσω... ἡ ἀμαξοστοιχία εἶνε ἀκόμη εἰς τὸν σταθμόν... ἐὰν δὲν θέλετε νὰ μοῦ δώσετε εἰσιτήριον, ἀφήστε με τοῦλάχιστο ν' ἀνέβω εἰς μίαν θέσιν... ὅπου δήποτε... θὰ πληρώσω ἅμα φθάσω...

— Ἄμα φθάσετε, ποῦ; Ἀλλὰ σεῖς δὲν ἤξεύρετε ποῦ πηγαίνετε. Νὰ! θέλετε νὰ σὰς τὸ πῶ; Μοῦ φαίνεσθε ἀνθρωπος τῆς ἀστυνομίας. Λοιπὸν! ἡμεῖς δὲν ἀνήκομεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν... καὶ δὲν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ σὰς βοηθήσωμεν ἐκκολοθησέτε ἀνθρωπον, τὸν ὅποιον κατασκοπεύετε... Σὰς ἔφυγε, τὸσον τὸ καλλίτερον δι' αὐτὸν καὶ τὸσον τὸ χειρότερον διὰ σὰς. Ἐπρεπε νὰ τὸν πιάσετε ὅταν ἦτον ἐδῶ διὰ νὰ μάθετε ποῦ πηγαίνει.

Ὁ Πιεδούσης κατενόει κάλλιστα ὅτι πράγματι ὁ ὑπάλληλος θὰ ἐξελάμβανεν αὐτὸν ὡς μυστικὸν ὑπάλληλον, ἐγίνωσκε, δ' ἐκ πείρας ὅτι οἱ μυστικοὶ ὑπάλληλοι ἐμπνέουσιν εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν πολιτῶν ζωηρὰν ἀντιπάθειαν.

Τότε ἔσχε μίαν ἔμπνευσιν.

— Ἐγὼ κατάσκοπος, ἀνέκραξεν. Ἐγὼ τοὺς ἀποστρέφομαι, ὅπως καὶ σεῖς, αὐτοὺς τοὺς ἀθλίους. Δὲν καταλαμβάνετε λοιπὸν, ὅτι ἂν τρέχω κατόπιν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ποῦ ἔφυγε, ἡ αἰτία εἶνε ἡ γυναῖκά μου.

— Πῶς! ἡ γυναῖκά σου;

— Μάλιστα, μοῦ τὴν πῆρε καὶ φεύγει μαζύ της. Ἀφήστε με, σὰς παρακαλῶ, νὰ περάσω.

— Αὐτὸ διαφέρει, εἶπε γελῶν ὁ ὑπάλληλος, ἀλλὰ τί θέλετε νὰ σὰς κάμω;

— Μπορεῖτε νὰ πῆτε εἰς τὸν σύντροφόν σας νὰ μοῦ ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

— Αὐτὸ δὲν θὰ σὰς ὠφελήσῃ εἰς τίποτε, διότι... νὰ, ἡ ἀμαξοστοιχία φεύγει.

Πράγματι συριγμὸς παρατεταμένος ἀντήχησεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ δυστυχοῦς Πιε-

δούσης, καὶ τὸν συριγμὸν τοῦτον παρηκολούθησεν ὁ διακεκομμένος κρότος τοῦ ἐμβολέως τῆς ἀτμαμάξης.

Τετέλεσται.

Ὁ Τολβιάκ ἔτρεχεν ἤδη εἰς ἀγνωστον διεύθυνσιν τὴν φορὰν ταύτην δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίς νὰ τὸν συναντήσῃ.

— Ἐως ποῦ πηγαίνει αὐτὴ ἡ ἀμαξοστοιχία; ἠρώτησεν ὁ Πιεδούσης ἔξω φρενῶν ὑπὸ τῆς ὀργῆς.

— Ἐως τὴν Ὀρλεάνην, σταματᾷ ὁμως εἰς ὅλους τοὺς σταθμούς, καὶ εἶνε εἴκοσι τρεῖς τὸ ὄλον, χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν τὴν διασταύρωσιν τοῦ σιδηροδρόμου τῆς μέσης καὶ τῶν Ὠβραῖ. Σὰς συμβουλεύω ν' ἀγοράσετε τὸ δρομολόγιον, ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ εὑρετε τὴν κυρίαν σας, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος διὰ τόνου σκωπτικοῦ.

Ἐὰν οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἐμπνεοῦσι πάντοτε ἀποστροφὴν, οἱ ἀπατηθέντες σύζυγοι προξενοῦσι πάντοτε θυμηδίαν, πολὺ δὲ συνεχέστερον τῶν κατασκόπων δὲν ἀπαντῶσιν ἀνθρώπους διατεθειμένους νὰ προσφέρωσιν αὐτοῖς ἐκδούλευσιν τινα.

Ὁ Πιεδούσης, ἀπαξ ἔτι περιφρονηθεὶς, ἄφησε τὸν ὑπάλληλον νὰ ἀναχωρήσῃ, καὶ ἀφέθη εἰς τὰς σκέψεις του, αἵτινες πόρρω ἀπέιχον τοῦ νὰ ὤσι φαιδραί.

Νὰ καταβάλλῃ τὴν δεισιότητα, ἵνα τὸν παρακολουθῇ, τὴν μέρμυραν, ἵνα μεταμφιεσθῇ, τὴν γενναϊότητα, ἵνα ἀκολουθῇ πεζῇ ἵππον τροχάδην βαδίζοντα, ὅλα δὲ ταῦτα ν' ἀπολήξωσιν εἰς γελίαν ἀποτυχίαν, τοῦτο παρεῖχε πράγματι δικαίους λόγους ἀπελπισίας εἰς τὸν δύσμοιρον οἰκονόμον, ὅστις ἠρώτα ἤδη ἑαυτὸν, ἐὰν ἤθελε ποτε τολμήσει νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ναβὰθ αὐτοῦ, ὅπως τῷ ἀναγγεῖλῃ τὸ οἰκτρὸν ἀποτέλεσμα τῆς ἐκδρομῆς του.

Ἄλλως τε οὐδόλως ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ὁ Τολβιάκ διέφυγε τὴν ἀγρυνον αὐτοῦ ἐπιτήρησιν.

Ἐπέβλεπεν αὐτὸν ἀφ' ὅτου κατήλθε τῆς ἀμαξίας του, ἦτο δὲ βέβαιος ὅτι δὲν ἔλαβε τὸ εἰσιτήριον αὐτοῦ ἐκ τοῦ γραφείου.

Πῶς λοιπὸν ἄφησαν αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ;

— Πρέπει νὰ εἶνε συνδρομητής, ἐσκέφθη ὁ Πιεδούσης, καὶ πολὺ πιθανὸν νὰ ἔχη καμμίαν ἀδειαν τῆς ἀστυνομίας...

Ἄ! ὄχι, δὲν εἶν' ἔτσι, διότι θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ πᾶν νὰ τὸ ἐπιθεωρήσῃ ἡ διεύθυνσις... καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, δὲν πιστεύω νὰ γίνωνται συνδρομηταὶ μετὰ τὸν χρόνον εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ Ὀρλεάν... λοιπὸν, εἶχε ἕνα εἰσιτήριον... ποίος διάβολος ἐὰν τοῦ τὸ ἔδωσεν;

Ἀφοῦ ἐσκέφθη ὀλίγον ὁ πράκτωρ, ἐψιθύρισε τύπῳ τὸ μέτωπον:

— Ἄν τοῦ τὸ ἔδωσεν αὐτὴ ἡ γυναῖκα... βέβαια αὐτὸ θὰ εἶνε... αὐτὴ, τὸν καιρὸ ποῦ ἐγὼ ἔκαμα τὴν ἀνοησίαν νὰ γυρίσω, ἐπήγαγε δύο ἢ τρία βήματα ἔμπρὸς ἀπ' αὐτόν... θὰ τὴν ἐπρόφρασε καί... θὰ τοῦ ἔβαλε τὸ εἰσιτήριον ἐν τῷ χέρι... αὐτὴ ἀγόρασε δύο εἰσιτήρια... αὐτὸς ἔκαμε πῶς δὲν τὴν ἐγνώρι-

ἀλλὰ θὰ τὴν βρῆκε πάλι ἔς τὴν ἀμαξοστοιχία καὶ θὰ ἔφυγαν μαζύ. "Α! ἂν τὸ μάντευμα, ἦν ἦτο ἔτσι, δὲν θὰ ἔχανα τὴν ἡμέρα μου. Τώρα πλέον ἢ καλλίτερη δουλειὰ ποῦ ἔχω νὰ κάμω εἶνε, νὰ μιλῶσω μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ καρβουνιάρη.

Ὁ Πιεδούσης ἐγίνωσκεν, ὅτι τὸ Ὁβερνὸν ζεῦγος εἶχε πλέον τῆς μιᾶς ὥρας νὰ περιμένῃ, καθότι οὐδεμίαν λέξιν ἀπόλεσε τῆς συνομιλίας μεταξύ τοῦ συζύγου καὶ τοῦ ὑπαλλήλου, παρὰ τοῦ ὁποίου ὁ σύζυγος ἐζήτηει πληροφορίας περὶ τῆς ἀμαξοστοιχίας τῆς Ὀριλιάκ.

"Ὅθεν τῷ ἔμενε περισσότερος τοῦ ἀπαιτουμένου καιρός, ὅπως ἐρωτήσῃ τὴν γυναῖκα.

Ἀκολουθῶν τὴν συμβουλὴν τοῦ ὑπαλλήλου τῶν εἰσιτηρίων, ἠγόρασεν ἓν δρομολόγιον, ὅπως μελετήσῃ τὴν πορείαν τῶν ἀμαξοστοιχιῶν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν σταθμῶν, καθότι οὐδόλως παρητήθη τῆς ιδέας τοῦ νὰ ἐπανεύρῃ τὸν Τολβιάκ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν, καὶ ἤθελε νὰ γνωρίζῃ τὰς ὥρας, καθ' ἃς οὗτος ἠδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους.

Ἐρωδιασμένους μὲ τὸ ἐν λόγῳ δρομολόγιον, μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἐγγραφῆς τῶν ἀποσκευῶν, εἰς τὸ βᾶθος δὲ τῆς αἰθούσης ταύτης εἶδε τοὺς συζύγους τοῦ Καντάλ, νὰ κᾶθηται ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου ἐπὶ τῶν στρωμνῶν αὐτῶν καὶ νὰ καταβροχθίζωσιν ἀλλήλанта μετὰ σκορόδου, ὃν ἤρδενον δι' οἴνου τοῦ Ἀργεντέλ, πίνοντες ἐναλλάξ διὰ τῆς βαυκαλίδος.

Τὸ δύσκολον ἦτο νὰ εὔρῃ πρόφασιν τινα, ὅπως τοὺς πλησιάσῃ, χωρὶς νὰ τὸν ὑποπτεῦθῃσι.

Τὰ τέκνα τῆς Ὁβέρνης, χαρακτηρὸς φιλυπόπτου, δὲν διηγούνται προθύμως τὰ μυστικά αὐτῶν εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα.

Πρὸς τούτοις, ὁ Πιεδούσης ἐγίνωσκε κάλλιστα, ὅτι οἱ ἀνθρακοπῶλαι, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι τῆς ἰδίας τάξεως, ἔχουσι μεγίστην ἀποστροφὴν εἰς τὸ ν' ἀναμιγνύωνται εἰς ὑποθέσεις τῆς δικαιοσύνης, διότι φοβοῦνται πάντοτε μήτοι ἐνοχοποιηθῶσιν.

Ὁ ἀνθρακοπῶλης τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ ἔσχε τὴν πρόνοιαν νὰ μὴ ἐκφρασθῇ ὀρισμένως, ὅτε, κατὰ τὴν συνεδρίασιν τοῦ κακουργοδικείου, ὁ πρόεδρος ἠρώτησεν αὐτὸν ἂν ὁ κατηγορούμενος ἦτο ὁ κύριος ἐκεῖνος, ὅστις ἤρχετο συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς δολοφονηθείσης Ἀγγλίδος.

Ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων, καθὼς καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ, ἢ συζύγος δὲν ἦτο σαφεστέρα τοῦ συζύγου.

Ἐάν, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν εἰσιτηρίων, ἀνέκραξεν ὅτι ἀνεγνώριζε τὴν θαλαμηπόλον τῆς Μαρίας Φασίτ, ἔπραξε τοῦτο, καθότι οὐδόλως ὑπόπτευσεν ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ πλησίον ὅπως τὴν ἀκούσῃ, πρόσωπον, ὅπερ λίαν ἐνδιέφερον ἢ δῆλωσις αὐτῆ.

Ἐπρόκειτο ἤδη νὰ κατορθώσῃ ἵνα αὐτῆ ἐπαναλάβῃ τὴν δῆλωσιν ταύτην, νὰ τὴν διασαφηνίσῃ, μάλιστα δ' ὁ Πιεδούσης ἐπεθύμει νὰ ἐρωτήσῃ καὶ πλέον τὸ Ὁβερνὸν ζεῦγος

Ἐγίνωσκεν ὅλην τὴν σπουδαιότητα, ἦν ἀπέδιδεν ὁ γέρον Λεκὸς εἰς τὸ νὰ ἐπανεύρῃ τὴν θαλαμηπόλον αὐτὴν, ἣτις ἐγένετο ἄφαντος ἀκριβῶς τὴν ἐσπέραν τοῦ φόνου. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτὸς εἶχεν ἰδίαν ιδέαν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἐσκέπτετο συχνάκις ὅτι ἐάν ἦτο δυνατόν νὰ ἀνακαλύψωσι μαρτυρά τινα, ἐξ ἐκείνων ὧν ἢ ἀνεξήγητος ἀπουσία οὐ μικρὸν συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ σκοτεινότερον τὸ μυστήριον τοῦ περιπτέρου, θὰ ἐμάνθανον πολλὰ πράγματα.

Οὕτως, ὁ Πιεδούσης ἐσκέφθη ὅτι, πρὸς τὸ παρόν, ὤφειλε μόνον νὰ ἐνασχοληθῇ περὶ τῆς θαλαμηπόλου, ἣτις, ἐάν ἢ ἀνθρακοπῶλις δὲν ἠπατάτο, ἔπαιζεν ἤδη σπουδαῖον πρόσωπον ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Ἐλυπεῖτο ὅτι δὲν παρετήρησεν αὐτὴν ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, καὶ καθ' ὃν καιρὸν διηυθύνετο πρὸς τὴν θυρίδα, ἵνα ἀγοράσῃ τὸ εἰσιτήριο.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην μόνον τὸν Τολβιάκ ἐσκέπτετο, αὐτὸν δὲ πάντοτε εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Παρετήρησε τὸ ἀνάστημα, τὴν παράστασιν καὶ τὸν ἱματισμὸν τῆς ἐν λόγῳ κυρίας, δὲν θὰ ἠδύνατο ὅμως ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ἐάν ποτε εὐρίσκετο ἐνώπιόν της.

— Μὲ κάθε θυσίαν πρέπει νὰ ἐμποδίσω αὐτοὺς τοὺς Ὁβερνοὺς νὰ φύγουν πρὶν τοὺς ἐρωτήσω, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, στρεφόμενος εἰς τρόπον ὥστε νὰ εὐρεθῇ πλησίον τῶν συζύγων.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ONEIPCN EN ONEIPΩI

Εἰκὼν ὑπὸ Λεωνίδα Κανελλοπούλου.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Μετὰ στιγμιαῖον δισταγμὸν, ἡ Μέρση ἀφῆκε τὸ ἀνάκλιτρον καὶ προὐχώρησε μετὰ ἡλυκτύτητος πρὸς τὴν τράπεζαν.

Ὁ δυστυχῆς Ὀράτιος!

Τὸν εἶχε θυμώσει αὕτη... ἐνῶ ἔσφαλεν ἢ ἰδίαν.

Πῶς ἠδύνατο ὁ δυστυχῆς νέος νὰ μαντεύῃ πόσον θανασίμως τὴν ἐπλήγονεν, ὁμιλῶν περὶ τῶν ἀδελφῶν του;

Προχωροῦσα βῆμα πρὸς βῆμα διωλίσθησε πλησιέστατα αὐτοῦ.

Ἐκεῖνος δὲν τὴν παρετήρησεν οὐδ' ἀπαξ, μένων σκυθρωπός.

Αὕτη τότε ἔθηκε δειλῶς τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου του:

— Συγχωρήσατέ με, Ὀράτιε, ἐψέλλισεν εἰς τὸ οὖς του. Ὑποφέρω τόσο σήμερον, ὥστε δὲν ἀναγνωρίζω ἐγὼ ἐμαυτὴν... Δὲν εἶχον συναίσθησιν τοῦ τί εἶπον!... Σᾶς παρακαλῶ... συγχωρήσατέ με!

Ἦτο ἀδύνατον ν' ἀντιστῆ τις εἰς τὴν τρυφερὰν θωπείαν, ἣτις συνώδευσεν τοὺς λόγους τούτους.

Ἐλαβε τὴν χεῖρά της, ἐνῶ ἐκείνη, κλίνας ἐπ' αὐτοῦ ἐθώπευσεν ἠδέως τὸ μέτωπόν του διὰ τῶν χειλέων της.

— Μ' ἐσυγχωρήσατε; ἠρώτησεν.

— Ὡ λατρευτῆ μου, ἐάν ἐγνωρίζατε πόσον σᾶς ἀγαπῶ!...

— Ἀχ! ναί, τὸ γνωρίζω, ἀπεκρίθη ἐκείνη, συστρέφουσα τῆς κόμην τοῦ νέου διὰ τῶν δακτύλων της καὶ διευθετοῦσα εἶτα ταύτην πρὸς τὸ μέτωπον ὅπου τὸ φίλημά της εἶχε θέσει αὐτὴν ἐν ἀταξίᾳ.

Τόσον ἀμφοτέροι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦσαν ἀπησχολημένοι πρὸς ἀλλήλους, ὥστε δὲν ἤκουσαν ἀνοιγομένην τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ δωματίου.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ περατώσασα τὴν ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ της ζητηθεῖσαν ἀπάντησιν, ἐπανάρχετο, πιστῆ εἰς τὴν ὑπόσχεσίν της, ἵνα συνηγορήσῃ ὑπὲρ τοῦ Ὀρατίου.

Τὸ πρῶτον πρᾶγμα, ὅπερ συνήνησε τὸ βλέμμα της ὑπῆρξεν ὁ πελάτης της συνηγορῶν αὐτὸς οὗτος ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ μετ' ἀξιοσημειώτου ἐπιτυχίας.

— Ἐδῶ δὲν ἔχουν τὴν ἀνάγκην μου, ἐσκέφθη ἡ γηραιὰ δέσποινα.

Ἐκλείσεν ἀθορύβως ὀπισθὲν της τὴν θύραν καὶ ἀφῆκε τοὺς ἐραστὰς μόνους.

Ὁ Ὀράτιος ἐπανάρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην μετὰ τῆς ἔκφρονος ἐπιμονῆς του εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου καὶ τὰς αἰωνίους καὶ τὰς ἀτελευτήτους ἀναβολὰς δι' ὧν τὸν ἠπείλει ἡ μυστή του.

Ἄλλ' εἰς τοὺς πρώτους λόγους, οὓς εἶχεν οὗτος προφέρει, ἐκείνη ἀπεμακρύνθη αὐτοῦ μετὰ θλίψεως, οὐχὶ ὅμως καὶ ὀργῆς.

— Μὴ μὲ βιάζετε σήμερον, εἶπε, δὲν εἶμαι τόσο καλὰ.

Ἐκεῖνος ἠγέρθη καὶ τὴν προσέβλεψεν ἐναγωνίως.

— Δύναμαι αὔριον νὰ σᾶς ὀμιλήσω;

— Μάλιστα, αὔριον.

Ἐστράφη ὅπως καθήσῃ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον καὶ ἠλλαξε θέμα ὀμιλίας.

— Διατί μένει τόσο ὥραν εἰς τὴν Βιβλιοθήκην ἡ Λαίδη Ζάνετ!... εἶπε, τί δύναται νὰ τὴν κρατήσῃ;

Ὁ Ὀράτιος ὅσον ἠδυνήθη καλλίτερον προσεποιήθη ὅτι εἶχεν ἐνδιαφέρον πρὸς τὸ θέμα ἵνα μάθῃ διατί παρετεινέτο ἢ ἀπουσία τῆς Λαίδης Ζάνετ.

— Εἶχε λόγον τινα ὅπως σᾶς ἐγκαταλείψῃ; εἶπε, στηριζόμενος ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἀνακλίντρον καὶ κλίνων πρὸς τὴν νεάνίδα.

— Μετέβη νὰ γράψῃ μίαν λέξιν πρὸς τὸν ἀνεψιὸν της. Ἀλήθεια... ποῖος εἶνε ὁ ἀνεψιός της;

— Εἶνε δυνατόν νὰ μὴ τὸν γνωρίζετε;

— Σᾶς βεβαιῶ ὄχι.

— Ἀλλὰ θὰ ἠκούσατε ὅμως νὰ ὀμιλῶσι περὶ αὐτοῦ, δὲν ἀμφιβάλω, ὑπέλαβεν ὁ Ὀράτιος. Ὁ ἀνεψιός τῆς Λαίδης Ζάνετ εἶνε διάσημος ἀνὴρ.

Ἐσιώπησε πρὸς στιγμὴν καὶ τοποθε-

των εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἕνα πλόκαμον τῆς κόμης της, πεσόντα ἐπὶ τοῦ ὤμου της, ἀφοῦ πρότερον κύψας τὸν ἔθλιψεν ἐπὶ τῶν χειλέων του :

— Εἶνε, εἶπεν, ὁ Ἰούλιος Γκράυ ;

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ἐκείνη ἀνωρθώθη ἐγερθεῖσα ἀποτόμως καὶ τὸν προσέβλεψεν ὡρὰ καὶ σχεδὸν λιπόψυχος ἐκ φρίκης, οἶονεὶ θέλουσα ν' ἀμφιβάλλῃ ἂν ἤκουσε καλῶς.

Ὁ Ὁράτιος ἔμεινε κατάπληκτος καὶ σιωπῶν.

— Ἀκριβὴ μου Χάρις ! ἀνέκραξε μετ' ὀλίγον, τί ἔπραξα ἢ τί εἶπον τὴν φορὰν ταύτην ὥστε νὰ τρομάξετε ;

Ἐκείνη τῷ ἔκαμε νεῦμα, ἐπιτάσσουσα αὐτῷ σιωπὴν.

— Ὁ ἀνεψιὸς τῆς Λαίδης Ζάνετ εἶνε ὁ Ἰούλιος Γκράυ, ἐπανελάμβανε ταπεινὴ τῆ φωνῆ ὡς καθ' ἑαυτήν, καὶ ἐγὼ σήμερον μόνις μανθάνω τοῦτο ;...

— Αἶ καὶ τί λοιπόν, προσφιλεστάτη μου, εἶπεν ἀκούσας ὁ Ὁράτιος, ἂν τόρα τὸ μανθάνετε; Τί ἐνυπάρχει εἰς τοῦτο ὅπεο νὰ σὰς θλίβῃ; ἠρώτησε.

Τί ἐνυπῆρχεν εἰς τοῦτο ;...

Ἄλλὰ καὶ ἡ τολμηροτέρα τῶν γυναικῶν εἰς παρομοίαν στιγμὴν καὶ μάλιστα ἔχουσα τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τῆς Μέρσης, θὰ ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἡμιθανή.

Ὁ δόλος ἀναπαρέστη αὐτῇ ὑπὸ νέον πρῆσμα.

Ὅποια εἰμαρμένη ! Ὅποια ἀνεξιλέωτος εἰμαρμένη ἡ ὀδηγήσασα αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, ἐν ἣ ἔμελλε νὰ ἐπανεύρῃ τὸν ἱεροκήρυκα τοῦ Ἀσύλου.

Ἐμελλε νὰ ἔλθῃ ὁ ἀνὴρ, ὅστις εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὰ μυχιαίτατα τῆς καρδίας της... ὅστις εἶχεν ἐπιβάλλει ἐπ' αὐτῆς τὴν ἐπιρροὴν του δι' ὄλου αὐτῆς τοῦ βίου.

Μήπως ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως ἤρχετο μετ' αὐτοῦ ;

— Μὴ μὲ συνερίζεσθε, εἶπε μὲ ἄτονον φωνήν, ἀπὸ τῆς πρωίας σήμερον δὲν εἰμαι διόλου καλὰ. Τὸ εἶδετε κάλλιστα ὁ ἴδιος, ὅταν πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθετε· ἤρκεσαν ὁ ἦχος τῆς φωνῆς σας νὰ μὲ κάμῃ νὰ τρομάξω. Ἄλλὰ αἰσθάνομαι ὅτι βραχμῆδὸν βελτιοῦται ἡ κατάστασις μου. Μόνον φοβοῦμαι ὅτι σὰς ἐλύπησα.

— Ἀκριβὴ μου Χάρις, γνωρίζετε, ὅτι τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰουλίου Γκράυ σὰς ἔκαμε νὰ μείνετε ἐμβρόντητος. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἶνε ἀνὴρ ἔξοχος, εἶδον δὲ καὶ πολλὰς κυρίας ἐγὼ αὐτὸς νὰ ἐγείρωνται καὶ τὸν θεωρῶσιν ἀτενῶς μὲ ὑπερνεφεγμένους ὀφθαλμούς ἐκ συγκινήσεως καὶ θαυμασμοῦ ὅταν εἰσῆρχετὸ πού. Ἄλλὰ εἰς ὑμᾶς... φόβον σὰς ἐνέπνευσε τὸ ὄνομα τοῦτο.

Ἀνεκάλεσεν ἅπαν τὸ θάρρος της, κατέβαλεν ὑψίστην προσπάθειαν ὅπως φανῇ ἀτάραχος καὶ ἤρχισε νὰ μειδιά... πικρῶς, βεβιασμένον μειδιάμα.

— Εἶσθε τρελός, εἶπεν. Τί ἔχει νὰ κάμῃ μὲ τὴν ἠρεθισμένην κατάστασιν τῶν νεύρων μου ὁ κύριος Ἰούλιος Γκράυ; Ἦδη ὁμως εἰμαι ἐντελῶς καλὰ, τὸ βλέπετε ὁ ἴδιος.

Τὸν ἐθεώρησεν αὖθις μετὰ φαιδρότητος, ἀληθοῦς νευρικῆς φαιδρότητος, καὶ ἔφερε πάλιν τὸν λόγον περὶ τοῦ ἀνεψιοῦ τῆς Λαίδης Ζάνετ, προσποιουμένη πάντοτε ἐπιτυχῶς ἐντελῆ ἀδιαφορίαν.

— Βεβαίως ἤκουσα νὰ ὀμιλῶσι περὶ αὐτοῦ τοῦ Ἰουλίου Γκράυ, εἶπε. Γνωρίζετε ὅτι ἀναμένεται σήμερον ἐνταῦθα ;... Μὴ μένετε ἐκεῖ, ὀπισθὲν μου... Δὲν εἶνε θέσις αὐτῇ διὰ νὰ ὀμιλῇ τις μετὰ συντρόφου. Ἐλθετε, καθήσατε ἐδῶ.

Ἐκεῖνος ὑπήκουσεν... ἀλλ' ἐξηκολούθει νὰ τὴν παρατηρῇ μετ' ἐκπλήξεως καὶ τινος δυσπιστίας, ἐνῶ εἰς τὴν μορφήν του ἐζωγραφεῖτο ζωρὰ ἀγωνίας.

Ἡ Μέρση ἐξηκολούθει ἐν τούτοις νὰ ὑποκρίνηται τὸ μέρος ὅπερ εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ λάβῃ, ἀποφασισμένη νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ ἐμφιλοχωρήσῃ εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ μνηστήρος της οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ὑπόνοια, διότι ὁ Ὁράτιος, ὡς εἶχε μαντεύσει αὐτῇ, ἦτο ἐγγὺς νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ Ἰούλιος Γκράυ ἐνέπνευε φόβου εἰς αὐτήν.

— Ὁμιλήσατέ μοι περὶ τοῦ ἐπιφανοῦς τούτου προσώπου, εἶπεν αὐτῇ, περῶσα τὸν βραχίονά της μετ' οἰκειότητος ὑπὸ τὸν τοῦ νέου. Πρὸς τίνα τὸ παρομοιάζετε ;

Ἡ θωπεῖα αὐτῇ καὶ ὁ ἀπέριττος τόνος μετ' οὐ εἶπε τ' ἀνωτέρας ἢ Μέρση, ἐπήνεγκον αἰσθητὸν τι εὐάρεστον ἀποτέλεσμα ἐπὶ τοῦ Ὁρατίου. Ἡ μορφή του ἀνέλαμψε καὶ ἀπεκρίθη καὶ ἐκεῖνος φαιδρῶς :

— Ἐτοιμασθῆτε νὰ ἀκούσητε περὶ τοῦ ἠκίστα ἐκκλησιαστικοῦ ὄλων τῶν κληρικῶν ὁ Ἰούλιος εἶνε ἀποπλανηθὲν πρόβατον ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μάνδρας καὶ ἀληθῆς ἀκανθα εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ἐπισκόπου του. Ἐπὶ τῇ προσκλήσει οἰουδήποτε διδάσκει τὸ κήρυγμα εἰς ἐκκλησίας ἑτεροδόξων, δὲν φαίνεται ἐγείρων οὐδεμίαν ἀξίωσιν οὔτε πρὸς τὸ ἀξίωμα οὔτε πρὸς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἱερέως, καὶ προχωρεῖ ὄλονεν πρὸς τὸν σκοπὸν, ὃν προτίθεται, ποιῶν τὸ ἀγαθὸν κατὰ σύστημα, ὅλως ἴδιον εἰς αὐτόν. Παρητήθη παντὸς πόθου τοῦ ν' ἀνέλθῃ ποτὲ εἰς τὰ ὑπάτα ἀξιώματα τοῦ σταδίου του καὶ λέγει, ὅτι εἶνε ἀρκετὴ πρόοδος τὸ νὰ ἦνε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Τεθλιμμένων, ὁ Πρεσβύτερος τῶν Πεινῶντων, καὶ ὁ Ἐπίσκοπος τῶν Πενήτων. Καὶ μὲ τὰς παραδόξους ἰδιοτροπίας του ταύτας εἶνε ὁ καλλίτερος νέος τοῦ κόσμου καὶ ὁ ἀπείρους δημοφιλέστατος μεταξὺ τῶν γυναικῶν. Πᾶσαι σπεύδουσι πρὸς αὐτόν, ὅπως τῷ ζητήσωσι τὰς συμβουλὰς του, ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ ὑμεῖς θὰ ὑπάγητε πρὸς αὐτόν ὡς αἱ ἄλλαι.

Ἡ Μέρση ἤλλαξε χρῶμα.

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε ; ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Ὁ Ἰούλιος κατέχει τὴν ἐπιστήμην τοῦ πείθειν, ὅπερ καὶ τὸν κατέστησε διάσημον, εἶπε μειδιῶν ὁ Ὁράτιος. Καὶ ἐὰν σὰς ὀμίλει, Χάρις, ἐκεῖνος, θὰ κατάρθου νὰ σὰς πείσῃ νὰ ὀρίσητε τὴν ἡμέραν τῶν γάμων μας. Τί λέγετε ; Νὰ παρακαλέσω τὸν Ἰούλιον νὰ σὰς ἐκφωνήσῃ ἕνα λόγον ὑπὲρ τῶν πόθων μου ;

Ὁμίλει ἀστειευόμενος, ἀλλὰ τὸ ἀνήσυχον πνεῦμα τῆς Μέρσης δὲν ἦτο εὐπρόσιτον εἰς ἀπόλαυσιν τῶν ἀστειολογημάτων τούτων.

— Θὰ μὲ μεταπεισῇ ὁ Ἰούλιος, ἐσέφη αὐτῇ μετ' ἀπεριγράπτου τρόμου, ἐὰν δὲν παρακωλύσω τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σχεδίου του.

Τὸ ἀσφαλέστερον ὅθεν μέσον ὅπως ἐμποδίσῃ τὸν Ὁράτιον τοῦ νὰ προστρέξῃ εἰς τὸν φίλον του ἦτο νὰ τῷ ὑποσχεθῇ ὅ,τι ἐζήτηε πρὶν ἢ ὁ Ἰούλιος εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἦπλωσε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ὁρατίου, καταστέλλουσα τὴν φρικτὴν ἀγωνίαν ὑφ' ἧς κατείχετο ὑπὸ τὸ πρόσχημα βεβιασμένης ἐρωτοτροπίας, ὀδυνηροτάτης εἰς τὸν γινώσκοντα καὶ βλέποντα αὐτήν.

— Μὴ λέγετε ἀνοησίαις ! ὑπέλαβε φαιδρῶς. Ἀλήθεια... τί ἐλέγαμεν πρὸ μικροῦ, πρὶν ἀρχίσωμεν τὴν περὶ τοῦ Ἰουλίου Γκράυ ὀμιλίαν ;

— Εἰκοτολογοῦμεν περὶ τοῦ τί ἀπέγινεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἀπήνητησεν ὁ Ὁράτιος.

[Ἐπειτα συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΑΩΝΗΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

[Τέλος]

Β'

Δύο ἔτη περίπου μετὰ τὰ συμβάντα, τὰ ὅποια διηγήθημεν, ἅπανα ἡ Ἰταλία ἀπὸ τοῦ Μιλάνου μέχρι τῆς Νεαπόλεως ἀντήχει ἐκ τῆς φήμης ἠθοποιοῦ τινος, ἧτις δὲν εἶχεν ἄλλην ἀντίζηλόν της ἢ ἰσοδύναμον, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἰκανότης καὶ αἱ ἐπιτυχίαι ἐκράτουν πάντας εἰς θαυμασμόν.

Θεωρῶ ἐπ' ἀνάγκης, ὃ πολυθέλητρος καὶ φιλόρεσκος ἀναγνώστριά μου, νὰ ἀναπαραστήσω ὡς ἐν εἰκόνι τὸν ἄπειρον ἐνθουσιασμόν τῶν Ἰταλῶν, ὅπως ἐννοήσῃτε ὑφ' ὀπάσης βροχῆς ἀνθοδεσμῶν, καὶ φρενητιωδῶν χειροκροτημάτων, εἶχε δοξασθῇ αὐτῇ ἡ ἀπόλυτος ὑψίφωνος, ἧτις ἄλλως τε εἶχε διαφυλάξει ἐκυτὴν ἀνώμων, τὴν ὁποίαν ὁμως πολὺ δικαίως ἡ ἰδωλολατρεία τοῦ κοινοῦ ἀπεκάλεσε *Basilissa* τοῦ πνεύματος τούτέστι καὶ τῆς καλλονῆς.

Καὶ δὲν ἦτο μόνον ὡς γυνὴ ἀξιολάτρευτος καὶ ὡς αἰοιδὸς ἀπαρχμίλλος, ἀλλὰ προσέτι ἡ Βασίλισσα διηγεῖρε τὴν γενικὴν προσοχὴν διῆγε δὲ ἐπὶ πλέον καὶ βίον ἐκκεντρικόν, ὅστις οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ὁμοιάζε μὲ τὸν βίον τῶν ἡμερινῶν ἠθοποιῶν μας.

Ἡ θεὰ αὐτῇ, τὸ ἀντικείμενον τοσούτου θαυμασμοῦ, διέμενε πάντοτε εἰς τι ξενοδοχεῖον ἀπομεμακρυσμένον, μὴ δεχομένη οὐδένα καὶ μὴ συνδιαλεγόμενη παρὰ μόνον μετὰ τῆς θαλαμηπόλου καὶ τοῦ γηραιοῦ ὑπηρέτου της, Πέτρου ὀνομαζομένου, ἀμφότεροι δ' οὗτοι ἦσαν

δλοφύχως πρὸς αὐτὴν ἀφοσιωμένοι.

Κατὰ τὴν ὥραν τῆς παραστάσεως κλεισμένη ἄμαξα ἐξήρχετο τοῦ ξενοδοχείου καὶ τὴν μέχρι τοῦ θεάτρου ἀπόστασιν διήλανε μετ' ἀστραπηβόλου ταχύτητος, ἐκεῖ δὲ φθάνουσα ἐσταμάτα εἰς τὴν ἰδιαιτέραν εἴσοδον τῶν ἠθοποιῶν, ἔνθα ἐναπέθετε τὴν ἡμίθειον, τὴν ὁποῖαν οἱ στιβαροὶ βραχιόνες τοῦ Πέτρου προεφύλαττον ἀπὸ τὰς ἐνθέρμους διαχύσεις τῶν λατρευτῶν τῆς.

Εἰς τὴν σκηνὴν μόνον ἡ Βασίλισσα εὐχαριστεῖτο νὰ τὴν βλέπωσι καὶ τὴν ἀκούωσιν. Ἐκεῖ αὕτη προσηλοῦτο ἐν ἔλφ τῷ ἐνθουσιασμῷ τῆς, ἐν ὅλῃ τῇ ἐπαγωγῇ γοητεία τῆς καὶ ἐν ὅλῃ τῇ καλλιτεχνικῇ παραφορᾷ τῆς, ὅτε μὲν προκαλοῦσα τὰ δάκρυα, ὅτε δὲ διεγείρουσα καταγιγίδα χειροκροτημάτων.

Ὅτε δ' ἐπεράτου τὴν τελευταίαν μουσικὴν περίοδον ἐγκατέλιπε τὴν αἴθουσαν, φοικιδῶσαν ἔτι, ἀνήρχετο εἰς τὴν ἄμαξάν τῆς καὶ ἐπανάρχετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐξ οὗ δὲν ἐξήρχετο μέχρι τῆς ἐπαύριον.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἡ Βασίλισσα εὗρίσκετο εἰς Νεάπολιν καὶ διετέλει ὡς αἰδὸς εἰς τὸ ἐν «Σὰν Κάρλο» θέατρον.

Ἦδη ἄς ἐπανεθέωμεν εἰς τὸν νεαρὸν κόμητα Ὀκτάβιον Ἰουλιανοῦ, τὸν ὁποῖον ἀφήκαμεν καθ' ἣν ἡμέραν ἡ Ἀγγελικὴ εἶχε παραδεχθῆ ὡς βεβαίαν πλέον τὴν ἐγκαταλείψιν τῆς.

Ἐκαστος εὐκόλως ἐννοεῖ, ὅτι ἡ κλίσις αὕτη τῶν περιηγήσεων, ἡ τόσῃ ἀποτόμως γεννηθεῖσα εἰς τὸν κόμητα Ὀκτάβιον, εἶχε προέλθει διότι ἐπεθύμει νὰ ὑπεκφύγῃ τὰς πικρίας, τὰ παράπονα, ἴσως δὲ μάλιστα καὶ αὐτὴν τὴν καταστροφὴν ἐκ τοιαύτης διαρκήσεως συνοικεσίου. Χωρὶς νὰ τολμήσῃ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ λάθος τοῦ ἐσκέφθη ὅτι μετὰ διαρκῆ ἀπουσίαν ἐπὶ ἔν ἡ δύο ἔτη, θὰ ἐπανεύρισκεν ἐπιστρέφων τὴν ἐρωμένην του συζευθεῖσαν ἢ ἀπομακρυνθεῖσαν καὶ ἐπὶ τέλους παρηγορημένην.

Ὅθεν μὲ τοιαύτας προμελετημένας προθέσεις διέτρεξε τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἰσπανίαν. Ὅπως δ' ἐπιβραδύνη ἔτι περισσότερο τὴν στιγμὴν τῆς ἀφίξεώς του, ἐπεβιάσθη εἰς Γάδειρα, ἐπεσκέφθη τὴν Σικελίαν, ἀπεφάσισε νὰ διέλθῃ τὴν Ἰταλίαν, προσοῦ διαμείνῃ εἰς Τουρίνον, καὶ μὲ τὴν αὐτὴν πρόθεσιν διηυθύνθη πρὸς τὴν Νεάπολιν.

Μόλις ἔφθασεν ἐκεῖ ἡ μεγάλη φήμη τῆς Βασίλισσας προσέβαλε τὴν περιέργειάν του. Εἰς ὅλην τὴν κοινωνίαν, εἰς ὅλα τὰ δημοσιώτερα μέρη, ἀπανταχοῦ τέλος, δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο θέμα πρὸς συζήτησιν, εἰμὴ περὶ τῆς περισιμένης αἰδοῦ. Τὸ ὄνομα αὐτῆς ἦτο εἰς τὰ στόματα, εἰς τὴν μνήμην πάντων, καὶ ὅπως κάλλιον εἶπω, εἰς πολλῶν τὴν καρδίαν, μὴ ἐξαιρουμένων οὐδ' αὐτῶν τῶν γεροντοπαλληκαρίων.

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἀφίξεώς του ὁ Ὀκτάβιος παραφερθεὶς ἐκ καλλιτεχνικῆς περιεργείας, ἴσως δὲ καὶ ἐκ τινος ὡς ξένου ἐπισκέπτου προαισθημάτων, μετέβη εἰς τὸ θέατρον τοῦ «Σὰν Κάρλο», καὶ μετ' ἀ-

νηκούστων προσπαθειῶν ἐτοποθετήθη εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ θεάτρου.

Τῇ ἀληθείᾳ δὲν δύναμαι ἀκριβῶς νὰ ὀνομάσω ὁποῖον μελοδράμα παριστάνετο κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Ἐν τῇ πρώτῃ ὅμως πράξει τοῦ μελοδράματος ἐνεφανίζετο εἰσερχομένη ἡ Βασίλισσα οἱ θεαταί, μηδὲ ὡς ὑπολογίζοντες περὶ τῶν ἄλλων τῆς σκηνῆς αἰδοῦν, δὲν ὠμίλου, οὐδ' ἐνδιεφέροντο δι' ἄλλο πρόσωπον, παρὰ μόνον ὑπὲρ τῆς λατρευτῆς των καλλιτεχνιδος.

Ὅτε τέλος ἐφάνη ἐπὶ τῆς σκηνῆς, τὴν ὑπεδέχθησαν διὰ ζωηρῶν ἀνευφημιῶν, παρατεταμένων χειροκροτημάτων καὶ ζητωκραυγῶν, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἀναμείνῃ ἵνα καταπαύσῃ ἡ καταγιγίς ἐκείνη.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ αὕτη ἴστατο ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκηνῆς ἀκίνητος καὶ ἀκτινοβολοῦσα ἐκ τῆς καλλονῆς, ὡς ἀρχαῖα θεά, ἠσθάνετο δ' ἑαυτὴν μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐμψυχουμένην ὑπὸ θείας δηλονότι ἐμπνεύσεως, βλέπουσα τὸν θρίαμβον ἐκεῖνον.

Ἄλλ' ὁποῖος ὑπῆρξεν ὁ θαυμασμὸς τοῦ Ὀκταβίου ἀναγνωρίσαντος ἐν τῇ μορφῇ τῆς γυναικὸς ἐκείνης, τῆς τοσοῦτον θαυμαζομένης καὶ ἐξυμνουμένης, τὴν γυναῖκα, ἣν εἶχεν ἀγαπήσει καὶ κατόπιν ἐγκαταλείψει, τὴν Ἀγγελικὴν του, ὠραιότεραν παρὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν πρώτην φορὰν τὴν εἶχεν ἴδει!

Μετ' ὀλίγον ἀπεκατέστη ἐν τῷ θεάτρῳ βαθεῖα σιγῆ, σχεδὸν θρησκευτικῆ, καὶ ἡ θεία φωνὴ τῆς Βασίλισσας, ἀνυψουμένη, διήγειρεν ἐνθουσιασμὸν γενικευόμενον καθ' ὅλην τὴν παράστασιν.

Οὐδέποτε ὁ Ὀκτάβιος εἶχε πρερρεθῆ εἰς ὅμοιον θρίαμβον.

Ἐν τῷ μεταξύ δὲ θεατῆς τις ἄφρονος ἐκ τῆς ἐντυπώσεως καὶ τῆς συγκινήσεως, ἔμνευε σύννους εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐδωλίου του ἦτο ὁ Ὀκτάβιος!... Τεθαμβωμένος ἐκ τῆς θέας καὶ τῆς φωνῆς τῆς Ἀγγελικῆς, ἣτις ἐκρύπτετο ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τῆς Βασίλισσας, δὲν ἄφισε νὰ τῷ διαφύγῃ οὐδ' ἡ ἐλάχιστη χειρονομία, οὐδ' ὁ ἐλάχιστος μουσικὸς τόνος.

Νέος ἔρωσ διάπυρος, ἀκατανίκητος, εἶχε κατακυριεύσει τὴν καρδίαν τοῦ νεαροῦ κόμητος.

Ἐν τούτοις εἶχε πεποιθήσιν ἐπὶ τὴν ἰσχὺν τῶν ἀναμνήσεων καὶ τὴν ἐπιρροὴν τῆς οἰκειότητός του μετὰ τῆς νεαρᾶς κόρης. Ἦρχισε μάλιστα νὰ κολακεύηται ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ὅτι ἤρκει νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὴν Ἀγγελικὴν, ὅπως τῇ ἀναζωπυρήσῃ ἔρωτα ἀδίκως ἀποσβεσθέντα.

Ἐπὶ τῆς ἰδέας ταύτης καταληφθεὶς ἔδραμε πρὸς τὴν ἰδιαιτέραν εἴσοδον τῶν ἠθοποιῶν. Ἄλλὰ τὸ συνηγμένον πλήθος τῶν θεατῶν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὸν ἠμποδίσεν. Μακρόθεν μόνον ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὴν Ἀγγελικὴν, ἣτις ἐπιβαίνουσα ἀμαξῆς, ἀνεχώρει δρομαίως διὰ τοῦ σχηματισθέντος διπλοῦ στοίχου τῶν λατρευτῶν τῆς.

Ὁ νεαρὸς κόμης ἠκολούθησε τὴν ἀμαξάν, ἣτις εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον,

οὐτινος ἡ ἐξωτερικὴ θεὰ ἐνέπνευεν εὐάρεστον ἐντύπωσιν, πλὴν ἀπομεμονωμένον. Ἡ θύρα αὐτοῦ ἐπανεκλείσθη ἀμέσως, εὐθύς ὡς ἡ φέρουσα τὴν Ἀγγελικὴν ἀμαξάν διέβη τὴν ἐξώθυραν.

Ματαίως ἠγωνίσθη νὰ καταπεισῇ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ ξενοδοχείου, ὅπως τῷ ἀνοίξωσι τὴν θύραν. Ἡ οἰκία αὕτη ὠμοιάζε πρὸς τὰ ἄφωνα καὶ μονότονα ἀρχαῖα μυθολογικὰ ἀνάκτορα.

Ἡ αὐστηρὰ φυσιογνωμία τοῦ γηραιοῦ Πέτρου ἔδωσε τέλος εἰς τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις τοῦ νεαροῦ κόμητος, ἐμφανισθεῖσα εἰς μικρὰν τινὰ θυρίδα, ἀρκεσθεὶς νὰ εἴπῃ τῷ ὄχληρῷ ἐπισκέπτῃ ὅτι ἡ δέσποινα του οὐδένα ποτὲ δὲν δέχεται.

Ἐπομένως ὁ κόμης ἔγραψε περιπαθεστάτην ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Ἀγγελικὴν καὶ ἀνέμενε ἀνωφελῶς τὴν ἀπάντησιν.

Αἱ ἀποτυχία αὗται ἠῤῥησαν ἐπὶ μᾶλλον τὸν ἔρωτα τοῦ νεαροῦ κόμητος. Συγχρόνως δὲ δὲν ἀπώλεσε τὴν ἐλάχιστην εὐκαιρίαν, ὅπως βλέπῃ τὴν Ἀγγελικὴν ἐν τῷ θεάτρῳ. Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν παραστάσεως, πρερρεθίσκετο ἐν τῷ θεάτρῳ καιροφυλακτῶν αὐτὴν κατὰ τε τὴν εἴσοδον καὶ τὴν ἐξοδον, πολλάκις μάλιστα ἠκολούθει εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν τὴν προσφιλεῖ ἐκείνην ἀμαξάν, ἣτις, φεύγουσα, ἀπέφερε μετ' ἑαυτῆς τὴν ἐλπίδα του, τὴν εὐτυχίαν του, τὸ ὄνειρόν του!

Ἐπὶ τέλους διὰ τῆς διηγήσεως τῶν βασάνων του κατώρθωσε νὰ ἐπισύρῃ τὸν οἶκτον τῆς θαλαμηπόλου τῆς, ἣτις ἀπεφάσισε νὰ τὸν εἰσαγάγῃ παρὰ τῆ δεσποίνῃ τῆς.

Εἰσελθὼν εἰς τὰ δωμάτια τῆς ὁ νεαρὸς κόμης εὗρε τὴν Ἀγγελικὴν προσηλωμένην ἐπὶ μουσικοῦ τετραδίου, ὅπερ ἐζήτησεν ἐκ τοῦ ξενοδοχείου, καὶ μελετῶσαν τεμάχιον, ὅπερ ἔμελλε νὰ μέλψῃ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

Ἐπλησίαζε δειλὸς, ἀλλ' αὕτη διὰ χειρονομίας πλήρους γαλήνης καὶ ἀξιοπρεπείας τὸν ἠμποδίσεν.

— Ἀγγελικὴ! ... τῇ εἶπε, μὴ ταρασῆς τὴν γαλήνην τῆς ζωῆς μου, ἡ λύπη ὀλοσχερῶς μοὶ κατέστρεψε πάντα ἐπιγίον ἔρωτα, ὅπως ἀφήσῃ θέσιν διὰ τὸν ἔρωτα τῆς τέχνης. Ἄλλ' εἰς ἀνταλλαγὴν τῶν βασάνων αὐτῶν καὶ τῶν πληγῶν, τὰς ὁποίας ὁ χρόνος ἐπουλώνει, ἡ λύπη μοὶ ἐνέπνευσεν ἔρωτα, ὅστις ποσῶς δὲν μ' ἀπατᾷ, ἀλλ' ἀξάνει μάλιστα σὺν τῇ παρελεύσει τῶν ἐτῶν. Ἴδου τοῦ λοιποῦ ἡ ὑπαρξίς μου καὶ δὲν δύναμαι, οὐδὲ θέλω πλέον νὰ βλέπω ἄλλο τι, ἐκτὸς σοῦ, Ἀγγελικὴ μου!

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ κόμης, ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς, ἀλλ' ἐκείνη ἔκρουσε τὸν κώδωνα καὶ πάραυτα ὁ γηραιὸς ὑπηρέτης παρουσιάσθη.

— Πέτρε, τῷ εἶπε ἀφελῶς, ἔκβαλε ἀπ' ἐδῶ τὸν κύριον κόμητα.

Ὁ Ὀκτάβιος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἐξῆλθε, καὶ ἐκτοτε μίαν μόνην σκέψις ἀψηχόλει αὐτόν, νὰ εὗρῃ δηλαδὴ τὸ μέσον ἵνα ἐκδικηθῇ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἀνευ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ζήσῃ.

Μεταξὺ τῶν λατρευτῶν τῆς Ἀγγελικῆς συγκατηριθμεῖτο καὶ ὁ μαρκήσιος Βουσταμέντη, ὅστις διεκρίνετο ἐπὶ πλοῦτι καὶ κομψότητι, ὀλίγον δὲ συνειθισμένος εἰς τὰς ἀποτυχίας· ὤμωσε δὲ ὅτι, ὡς ἐγγὺς τοῦ τέρματος εὐρισκόμενος, ἀναμφιβόλως καὶ βίαν ἤθελε μεταχειρισθῆ κατ' αὐτῆς.

Ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν ἡ Ἀγγελικὴ ἐπανήρξατο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐφ' ἀμάξης, δύο ἄνθρωποι ἐκράτησαν αἴφνης τοὺς χαλινούς τῶν ἵππων, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος ἤνοιγε βιαίως τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης.

Ὁ μαρκήσιος ἐξέτεινεν ἤδη τὰς χεῖρας πρὸς τὴν Ἀγγελικὴν, καθ' ἣν χρόνον ὁ Ὀκτάβιος, ὅστις συνάδευε τὴν ἀμάξαν καὶ μόνον ὀλίγα βήματα ἀπέχειν αὐτῆς, ὀρμήσας, τὸν ἀνεχαίτισε καὶ τὸν ἀπεμάκρυνε, χωρὶς δὲ νὰ τολμήσῃ νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς ἐκείνην, ἣν ἔσωζεν, ἀπήτησε παρὰ τοῦ ἐπιθετικοῦ μαρκησίου ἱκανοποίησιν ἐπὶ τῇ ὕβρει ταύτης.

Τὴν ἐπαύριον μονομαχία ἐγένετο, καθ' ἣν ὁ νεαρὸς κόμης Ὀκτάβιος ἐτραυματίσθη, οἱ δὲ ἰατροὶ ἐχαρκτήρισαν τὸ τραῦμα ὡς θανατηφόρον.

Ἡ ὑπὸ τοῦ κόμητος ἐλευθερωθεῖσα ἀμάξα εἰσῆλθε τροχάδην εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· πλὴν ἡ Ἀγγελικὴ τὰ πάντα εἶδε καὶ ἤκουσεν. Ἐμαθεν ἐπίσης τὴν μεταξὺ τῶν δύο ἀντεραστῶν μονομαχίαν καὶ τὰς φοβερὰς ταύτης συνεπειάς.

Συγκεκριμένη ἐξ οἴκτου, ὅστις τοσοῦτον δυσκόλως ἐκρίζυται τῆς γυναικείας καρδίας, ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν τραυματίαν, καὶ παρέμεινε πλησίον του, περιποιουμένη αὐτὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νοσηλείας του.

Ὁ γηραιὸς κόμης Ἰουλιανοῦ, μαθὼν τὰ πάντα, ἔσπευσε ἐν τῷ ξενοδοχείῳ. Ἐξεπλάγη δὲ παρατηρήσας αἴφνης τὴν νεαρὰν ἐκείνην γυναῖκα παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ υἱοῦ του. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τῆς Βασιλίσσης, ἡ σεμνὴ συμπεριφορὰ καὶ ἡ ἀξία τῆς αἰοῦ, τῷ ἐνέπνευσαν πάραυτα σεβασμὸν, καὶ μετ' εὐγνωμοσύνης παρεδέχθη ἵνα καὶ αὐτὴ συμμερισθῆ τοὺς κόπους καὶ τὰς φροντίδας, ὧν εἶχεν ἀνάγκη ὁ τραυματίας.

Κατὰ τὰς στιγμὰς, ἃς ὁ Ὀκτάβιος εὐρίσκετο μόνος μετὰ τοῦ πατρός του, τῷ διηγείτο πᾶν ὅ,τι ἀφώρα τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην καὶ ἐπιμονὴν τῆς Βασιλίσσης. Ὅσον δ' ἀφορᾷ περὶ τοῦ πνεύματος τῆς, ἦτο ἀνεξάντλητος, ὡς καὶ περὶ τῆς καρδίας τῆς, καὶ περὶ τῶν σπανίων προτερημάτων τῆς, καὶ ἐξέφραζε διὰ τρόπον ἐπαγωγῶν τὸν ἔρωτα καὶ τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεώς του, ὑπὸ τῶν ὁποίων κατετρώχετο.

Ὁ γέρον κόμης ἤκουε σιωπηλῶς τὰς λεπτομερείας ταύτας. Κατόπιν ὅμως σκεπτικὸς ἀπεκρίνατο εἰς τὸν υἱὸν του, ὅτι πρὸ παντὸς ἄλλου ὄφειλον νὰ σκεφθῶσι περὶ τῆς θεραπείας του.

Οἱ μουστραφεῖς θιασῶται τοῦ θεάτρου «Σάν Κάρλο» πρὸ μηνὸς περίπου ἐστεροῦντο τοῦ εἰδώλου των, ἀφ' ἧς δηλονότι

ἡμέρας εἶχεν ἀποφασίσει αὕτη νὰ ἐπαγρυπνῆ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ Ὀκταβίου. Πολλάκις ὁ νεαρὸς τραυματίας εἶδε κατὰ τὴν παραφορὰν τοῦ πυρετοῦ του, λευχειμονούσης γυναικὸς μορφήν, κυπτούσης ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του, καὶ ἀκροωμένης τῆς ἀναπνοῆς του, ἐναγωνίως δὲ ἀναμενούσης τὴν ἔλευσιν τοῦ εὐεργετικοῦ ὕπνου.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀγγελικὴ ἐξηκολούθει τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἀφοσιώσεως, εἰς ἣν μόνη ὑπεβλήθη.

Ἀφοῦ ὁ ἀσθενὴς διήλθε τῆς νόσου τὸ κρίσιμον στάδιον, ἡ Ἀγγελικὴ μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε ἀπλότητος, ἧτις οὐδέποτε τὴν ἐγκατέλιπεν, ἐθεώρησε καθήκον τῆς ν' ἀποσυρθῆ. Ἐποφειλήθη ὅθεν τῆς παρουσίας τοῦ γηραιοῦ κόμητος, ἵνα ἀποφύγῃ πᾶσαν μετὰ τοῦ Ὀκταβίου ἐξήγησιν. Ἀλλ' ὁ ὑπομονητικὸς νεαρὸς κόμης δὲν ἠδύνατο ν' ἀπατηθῆ· ἠννόησεν ὅτι ἐπέπρωτο νὰ παύσῃ βλέπων τὴν Ἀγγελικὴν. Ἐν τοιαύτῃ ἀμηχανίᾳ εὐρισκόμενος δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ, καὶ :

— Ἐλάβατε, Ἀγγελικὴ, σκληρὰν εὐσπλαγχίαν δι' ἐμέ, ἀνέκραξε, καὶ μᾶλλον φιλόανθρωπος θὰ ἦσθε, ἂν μὲ ἀφίνατε νὰ ἀποθάνω. Ἀλλ' ἐὰν ἐπιμένετε νὰ ἀπομακρυνθῆτε, μὴ μὲ ἀναγκάζετε τοῦλάχιστον νὰ μείνω ἐν τῇ ζωῇ, ἀφοῦ δὲν δύναμαι πλέον νὰ τὴν ὑποφέρω ἄνευ ὑμῶν...

Λέγων ταῦτα ἀπέσπα παραφόρως τοὺς ἐπίδερμους, οἵτινες ἐκάλυπτον τὸ τραῦμα του. Πάραυτα ὅμως ἡ Ἀγγελικὴ, καὶ ὁ γηραιὸς κόμης τὸν ἐκράτησαν.

— Προσφιλὴς Ἀγγελικὴ, εἶπε τότε ὁ γέρον, ὁ υἱὸς μου ἐξετέθη χάριν ὑμῶν εἰς βέβαιον κίνδυνον καὶ σεῖς ἤλθατε νὰ τὸν περιποιήθητε καὶ τὸν σώσητε. Αἱ ἀποδείξεις αὐταὶ εἶνε δεσμοὶ ἱεροί, οἵτινες ὀφείλουσι νὰ σᾶς ἐνώσουν. Ἐνόνω τὰς εὐχὰς μου μὲ τὰς ἰδικὰς σας. Ἐπιτρέψατέ μοι δὲ νὰ σᾶς ἀποκαλέσω θυγατέρα μου.

Πρὸς στιγμὴν ἡ Ἀγγελικὴ ἔστη ὄνειροπολοῦσα, εἶτα οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς στραφέντες συνήντησαν τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Ὀκταβίου.

Ἐφαίνοντο ἰκετεύοντες αὐτὴν καὶ ἐκφράζοντες συγχρόνως τοσοῦτον ἔρωτα, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ καὶ ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ Ὀκταβίου, ἣν τῇ ἔτεινε.

— Ἄ, εἶπεν ἐκείνη μετὰ μειδιάματος μελαγχολικοῦ, θυσιάζουσα χάριν ὑμῶν, Ὀκτάβιε, τὴν καλλιτεχνικὴν μου φήμην διὰ μεγάλης σὲ βαρύνω εὐθύνης.

*

**

Ταυταύτη ὑπῆρξεν ἡ ἐκδίκησις τῆς φιλαρέσκου καὶ ἰδιοτρόπου Ἀγγελικῆς. Τοιουτοτρόπως δὲ ἡ Βασιλίσσα τῆς καλλονῆς καὶ τοῦ πνεύματος ἐγένετο κόμησσα Ἰουλιανοῦ καὶ τὸ θέατρον τοῦ «Σάν Κάρλο» ἀπώλεσε τὸν ἀνεκτίμητον ἀδάμαντα τῶν ἠθοποιῶν του, καὶ τὸν δυσέυρετον τῶν αἰοιδῶν του μαργαρίτην.

ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ

ἀπὸ τοῦ φύλλου 319, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου

δημοσιεύονται

ΝΕΑ ΟΛΩΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Εἰς τὸ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤῶΝ ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΒΗΕ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Ματθίλδη» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σύη. . . . . Δρ. 7 (8)
- «Ζίλ Βλά» μυθιστόρημα . . . . . Δρ. 5 (6)
- «Ἀνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)
- «Τὸ Τριακοσιᾶδραχμον» Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου. . . . . λεπ. 50 [60]
- «Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνυλῆ. Δρ. 3. (3,30)
- «Λέων Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]
- «Τὰ Δύο Ἄκνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. Δρ. 1,50 [2]
- «Ἡ Ὠραία Παρισινή» . . . . . λεπ. 60 (70)
- «Παρισίων Ἀπόκριμα», μυθιστορία Εὐγενίου Σύη, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίση (τόμοι 10) . . . . . Δρ. 6 [7]
- «Ὁ Διαβολο - Σίμων», μυθιστορία Ponsou-De-Terrail . . . . . Δρ. 1,50 (1,70)
- «Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου. . . . . Δρ. 3 [3,30]
- «Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλλίου Βέρν. . . . . Δρ. 1 (1,20)
- «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βικτωρος Οὐγγῶ, μετάφρασις Ἰ. Καρασσούσα τόμοι 2) . . . . . Δρ. 4 (4,30)
- «Αἱ τίμιαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Adeeme Achard . . . . . Λεπ. 75 [90]
- «Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιο: Πανίνης», μυθιστόρημα θραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. . . . . Δραγ. 2 [2,20]
- «Ἰπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2] . . . . . Δρ. 4 [4,20]
- «Κωμφαί» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
- «Ὁ Γονζάλβης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστόρημα . . . Δρ. 1,50 [1,70]
- «Παλαιὰ Ἀμαρτίαι» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. . . . . Λεπ. 60 [70]
- «Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]
- «Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pousou - De - Terrail . . . . . Δρ. 1,50 (1,70)
- «Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐθαβι δὲ Μοντεπέν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]
- «Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ἐθαβι δὲ Μοντεπέν. . . . . Δρ. 1,50 [1,70]
- «Ἐθελβίνα» μυθιστορία τοῦ Ἀγγλοῦ Ὀρλέν. . . . . Δρ. 1,70 [1,80]
- «Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροσπερίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμοι 2] Δρ. 5 [5,50]
- «Αἰγυπτία Βασιλοπαις» μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλάη, Ἰ. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς) . . . . . Δρ. 5,50 [6]
- «Ἡ μουστρηιάδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon . . . . . Δρ. 2 [2,20]
- «Ἡ Ναξία Μαριάθη» μυθιστόρημα πρωτότυπον . . . . . Δρ. 1,30 (1,40)
- «Περαιδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστόρημα Ἰουλλίου Βέρν. . . . . Δρ. 1,70 (2)
- «Ὁ Ἀρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους . . . . . Δρ. 8 (9)
- «Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα . . . . . Δρ. 4 (4,50)
- «Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββά» μυθ. Δρ. 150 (160)

Τ Ε Δ Ο Σ

Α.